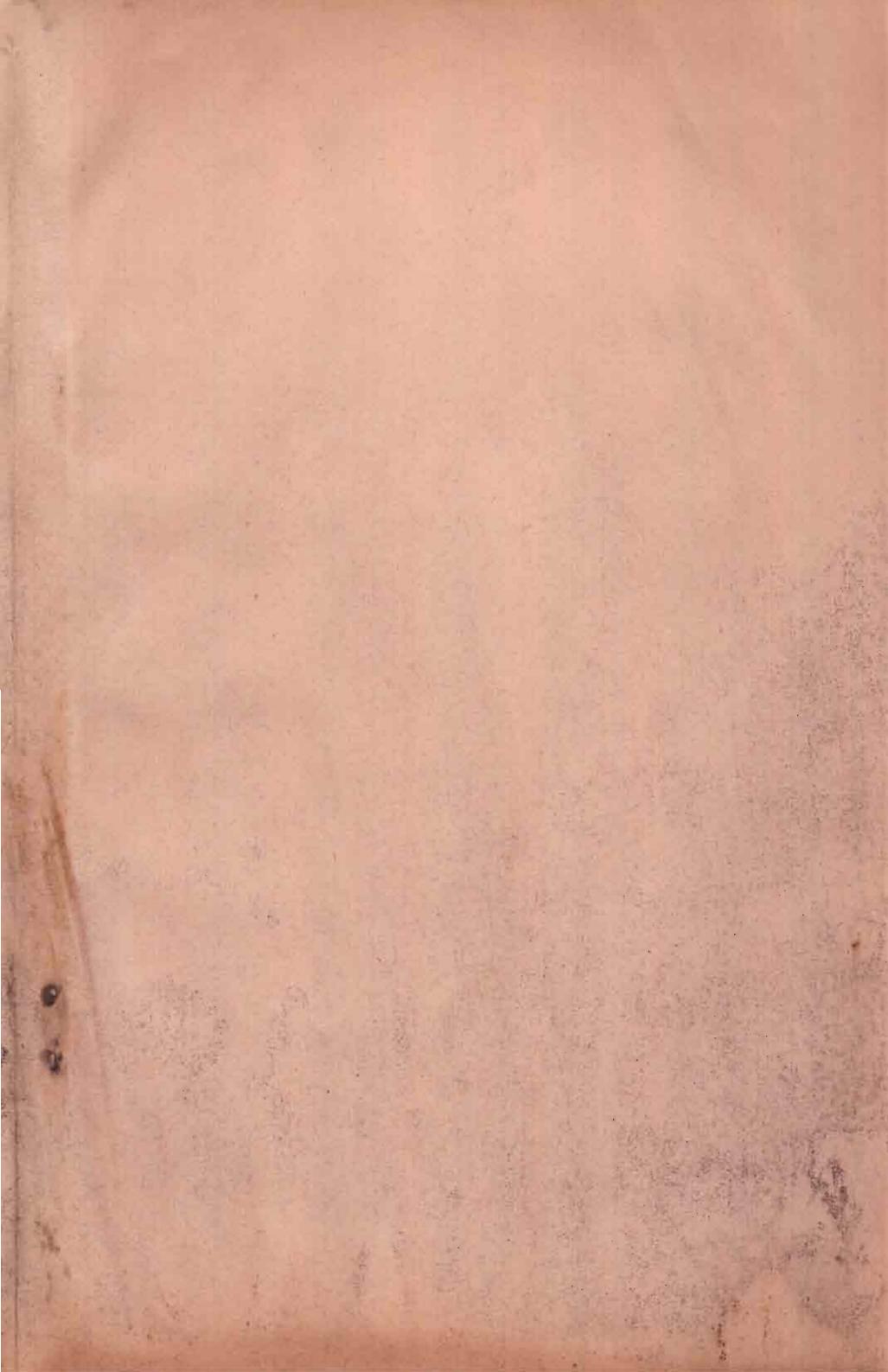

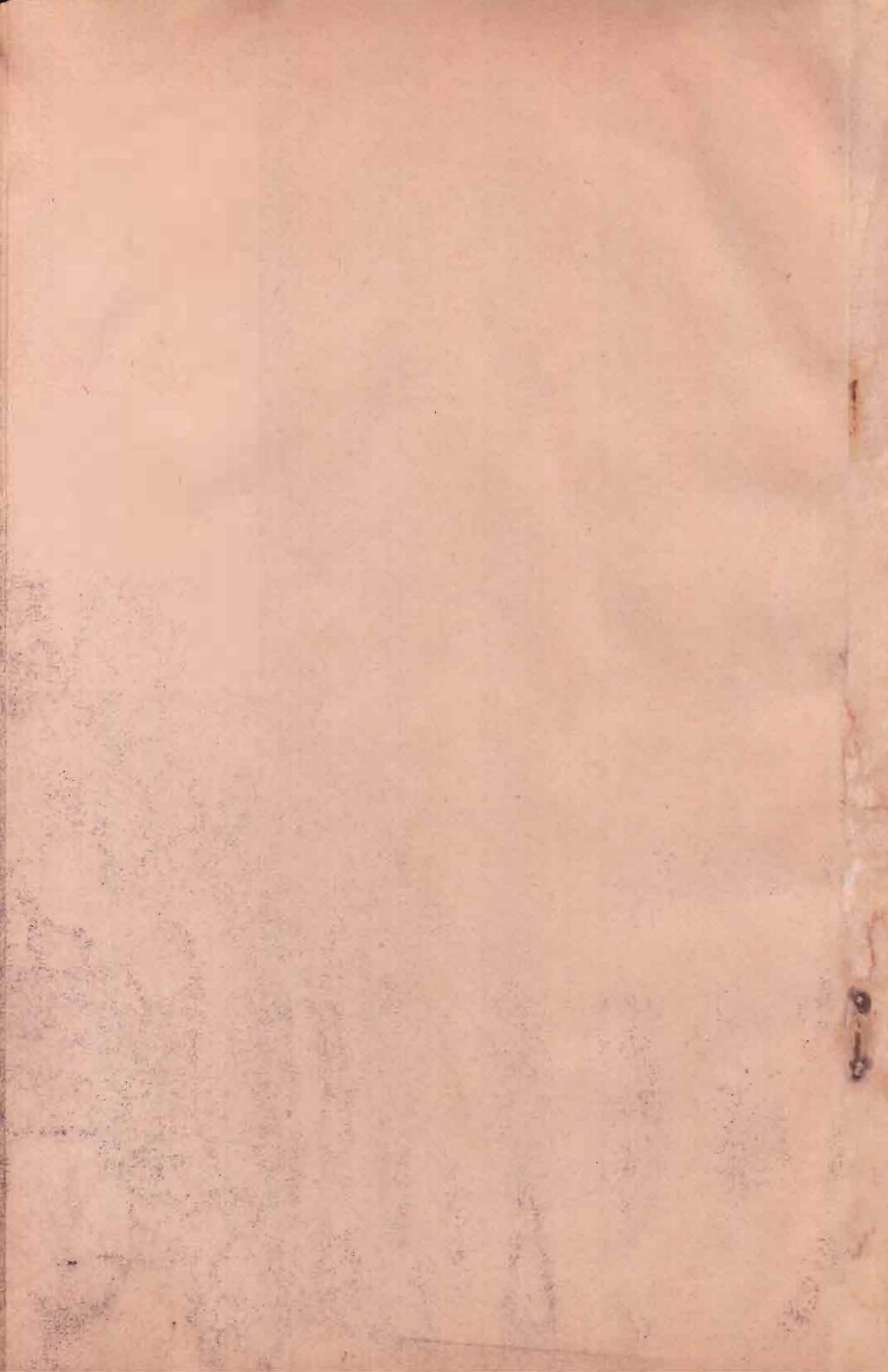
திருவாதினை மலர்

மத்தியாசனம் சபை வெளிப்படை

சிவமயக்

திருவாதிரை மலர்

(ஐந்தாவது)

1985

மனிவசகர் சபை, காரெந்தர்.

முன் னுடை

ஈழத்துச் சிதம்பரம் எனப் போற்றப்படும் காசைநாள் சிவன் கோவிலில் நடைபெறும் திருவிழாக்களுள் திருவாதினர் விழாவே சிறப்பானது. இவ்விழாக் காலங்களின், டடந்த முப்பது ஆண்டுகளாகக் காசைநாள் மணிவாசகர் சபையினரால் ‘‘மணிவாசகர் விழா’’ வெனு சிறப்பாகக் கொண்டாடப்பட்டு வருகிறது.

இவ்விழாக்களின் போது கல்வியறிவு ஒழுக்கங்களில் மேம்பட்ட பெரியோர்கள் பலரைத் தாய்நாடாஸம் இந்தியாவிலிருந்தும், எமது நாட்டிலிருந்தும் அழைத்து மணிவாசகப் பெருமாளின் அருள்மொழிகள் பற்றிச் சொற்பொழிவுகள் ஆற்றுவித்தும், மாணவர்களிடையே சமய அறிவை வளர்க்க ஆண்டு தோறும் சமயபாடப் பரிட்டைகள் வைத்தும் பரிசில்கள் வழங்கியும், மாணிக்கவாசக சுயாமிகளின் குருபூசைத் தினத்தைச் சிறப்பாகக் கொண்டாடியும் வருவது யாவரும் அறித்ததே.

திருவாதினர் மலரையும், இம்முறை பல அறிஞர்களிடமிருந்து பத்துக் கட்டுரைகளைப் பெற்றுத் தொகுத்து, சபையின் பணி சிறக்க வெளியிடுகிறோம்.

இம்மலருக்கு ஆசிச்செய்தி அனுப்பியுள்ள திருப்பண்டதாள் ஸ்ரீவைஷ்ணவி மட அதிபர், கயிலைமாழுனிவர் ஸ்ரீவஸீ காசிவாசி முத்துக் குமாரசவாமித் தம்பிரான் கவாமிகள் அவர்களுக்கும், இலங்கை மெய்கண்டார் ஆதின முதல்வர் ஸ்ரீமத் ஞானப்பிரகாசத் தம்பிரான் கவாமிகள் அவர்களுக்கும், எமது உளங்களின்த வளச்கத்தையும், நன்றி கையும் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

இம்மலருக்குக் கட்டுரை தந்துதவிய அறிஞர் பெருமக்களுக்கு எமது மனமார்ந்த நன்றி உரித்தானும். இம்மலரைச் சிறத்த முறையில் அங்கிட்டுதவிய பாலா அச்சகத்தினருக்கும் எமது நன்றி.

உள்ளடக்கம்

1. ஆசியுஸரகன்

ஸ்ரீகாசி மட அதிபர், கவிஞரமாழுனிவர் ஸ்ரீவைஷ்வர் காவிவாசி முத்துக்குமரசுவாயித் தம்பிரான் சுவாயிகள் அவர்கள்

இலங்கை மெய்க்கூட்டார் ஆதின முதல்வர்
ஸ்ரீமத் ஞானப்பிரகாசத் தம்பிரான் சுவாயிகள் அவர்கள்

2. மணிவாசகநேறி

5

கலாநிதி நா. சுப்பிரமணியன் அவர்கள்

3. திருமந்திரம்

9

திரு. ஐ. சிவலிங்கபீன்லோ அவர்கள்

4. நான் தனக்கன்பின்மை

14

நானும் தானும் அறிவோம்

பண்டிதர் மு. கந்தையா B. A. அவர்கள்

5. திருவாதிரையும் மார்கழி மகிமையும்

19

வித்துவான் மு. சபாரத்தினம் அவர்கள்

6. இலிங்கம்

22

பங்கலைப்புலவர் க. சி குலரத்தினம் அவர்கள்

7. முத்த திருப்பதிகங்களின் நுண் பொருள்

25

திரு. வெ. கா. சிவப்பிரகாசம் அவர்கள்

8. “தாழ்வுந்று தன்மையோடு .”

29

திரு. எம். எஸ். ஸ்ரீதயாளன் அவர்கள்

9. சேக்கிழார் காட்டும் ஞானத்தின் திருவுரு

32

வித்துவான் க. முருகேசன் அவர்கள்

10. “காட்டாதன வெல்லாங் காட்டி...”

35

திரு. நடராசா கணேசமுர்த்தி அவர்கள்

சிவமயம்
ஸ்ரீகாசிமட் அதிபர்
தயிலைமாமுனிவர் ஸ்ரீலைஸ் காசிவாசி
முத்துக்குமாரகவாமித் தங்பிரான் சுவாமிகள் அவர்கள்
வழங்கிய

ஆசியுறை

தமிழ் மொழிக்கும், திவ்வியம் பழுத்த சைவ
நீதிக்கும் இலங்கை வாழ் தமிழ்ப்பர்கள் ஆற் றி
வரும் பணிநிரவில் மணிவாசகர் சபை, மணிவாசகர்
விழாவில் 'திருவாதிரை மலர்', என்னும் பெயரில்
சிறப்புமலரை வெளியிட்டுத் தனது பங்கை ஆற்று
வது குறித்து மனிஷ்கிசி.

ஆதிரைநாள் வழிபாடு, யிக்க தொன்மையுடை
யது; 'ஆதிரைநாளாய் அ மர் ந் தார் போலும்',
'ஆதிரை நாளால் அது வண்ணம்', 'ஆதிரை நாள்
காலைதே' என்றெல்லாம் அருளாளர்கள் கண்டு,
போற்றிப் பரவி வழிபட்டுப் பாடிய அருமைப்
பாடு மிக்கது.

இத்தகு சிறப்பு மிக்க - இறைவனுக்கு உகந்த--
நாளில் அவள்தன் அருமையில் எளிய அழகையும்,
அட்பாலவர்க்கு அருநூம் வண்ணத்தையும் அழகு
படக் கட்டுரையாக்கிப் பல தமிழ்நிர்க்கள் அளிப்
பது இசைந்ததே.

விழாவும், மலர் வெளியீடும் ஒருங்கு சிறக்கவும்,
மலர், சமய இலக்கியச்சோலை மலர்ந்த அருளார
முதக்கனியாய்ப் பழுநிப் பயன்தரவும், செந்தி ற
கந்தன் சேவடிகளைச் சிந்தித்து வாழ்த்துகின்றோம்.
சுபக்

சிவசிவ

திருப்பணந்தாள் - 612504

(தஞ்சை மாவட்டம்)

12 - 12 - 1985

சிவமயக்

இலங்கை மெய்கண்டார் ஆதினம்

ஸ்ரீமத் ஞானப்பிரகாச தும்பிசான் கவாயிகள்
வழங்கி அருளிய

ஆசியுரை

அருள்வாதலூரர் கொங்கல் அம்பலவர் தாம் எழுதிக்கொண்ட
பெருவமடுக்கடைய நூல் திருவாகங். அது ஓப்புயர்வந்த தத்துவ ஞானக்
களஞ்சியமாகப் போற்றப்படுகின்றது. தமிழ்த்தாயின் கண்ணுள் திரு
முறைகளுள் கண்மணியாகத் திருவாகங்கும், மணியாடுபாலுவயாகத்
திருவெம்பாலுவயும் திகழுகின்றன. நிறைமொழி மாந்தரான திருவா
தலூரர் பாடிய செந்தமிழ் மந்திரமே திருவெம்பாலு; ஐந்தெழுத்தான
திருவெம்பாலுவத் திருமத்திரம், முடியுடை மூலேவந்தர் முடிகுட்டு
விழாவிலே ஒதப்பெற்று வந்தது. கண்கை கொண்ட கோழன் காலத்
திளே இவ்வழக்கம் கீழ்நாடு எங்கும் பரவியது. இன்றும் சீயக் நோத்
தில் முடிகுட்டுவிழா முதலிய அரசியற் கடன்களுக்கு, திருவெம்பாலு
ஒதியே ஆரம்பிக்கப் பெறுகின்றன. மந்திரத் திருமேனி கொண்ட
ஆறைவனாலுக்கும் திருவெம்பாலு மந்திரத்தில் ஈடுபாடு அதிகம். திருச்
சிற்றம்பலக் கோவையைப் பாடுவிக்கூத் திருவளங்கொண்டபோது
(ஏனைய திருப்பதிகங்களை எடுத்துக்கூறுது) “பாலை பாடிய வாயாக்
கோவையும் பாடுகு” என்று திருவாய் மலர்ந்தகுளியதிலிருந்து இது
தெரிகின்றது. மார்கழித்திங்கள் வைகறையில் நீராடிப் பாலைப்பாட்டு
இருக்கும் பண்பாடு தமிழ்க்கறு நல்லுவகத்தே பண்டுதொட்டு இருந்து
வருகின்றது. ஐந்து முதல் பண்ணிரண்டு ஆண்டுவரையுள்ள கண்ணிப்
பெண்கள் மழைவாலம் சிறக்கவும், சிறந்த ணைவர் வாய்க்கவும் வேண்டி,
மார்கழித் திங்களிலே திருவாதிரையை இறுதியாகக் கொண்ட பத்துத்
தினங்களிலும் தாய்மாரோடு சென்று நீராடித், தூய வெண்மணலாற்
சமைத்த பார்வதியின் திருவருவை வழிபட்டனர். இத்தீர்ப் பாலை
நோன்பு, அம்பா ஆடல், மார்கழி நீராடல் எனப்பட பெயர்கள்
கொண்டதைமுற்பார். திருவாதலூரர், பண்டுதொட்டு வழங்கிவதற்கு
பாலைப்பாட்டின் பொருளோடு கைவசமய உண்மைப் பொருளையும்
சேர்த்து, உரையாடல் முறையாகவும் வாழ்த்தி வணங்கும் முறையாக
கவும் திருவெம்பாலுவயைப் பாடியளியுள்ளார். இத்திருப்பதிகம்
கண்ணிப்பெண்களின் செயலை உருவகமாகக் கொண்டு, உலகை மீளப்
படுத்துத் தொடங்கும் சிவக்கதிங்களின் செயலாக அமைக்கப் பெற்றிருக்கின்றது.

உயிர் அநாதியே ஆணவ மலத்தைச் சார்த்திருத்தலினால் அவ்வ வறுகின்றது. உயிருக்குயிராயிருக்கும் இறைவன், அவ்வயிரிபடும் துன் பத்தை அகற்றி ஆட்கொள்ளக் கருணை கொள்ளுவார். அக்கருணையே பராசக்தியாகும். பாசத்தை நீக்கச் சிவன் போகமுர்த்தியான சதாசிவனாகவும், அட்டமூர்த்திகளாகவும் வடிவு கொள்ளுவார். இவ்வாறு நவந்தரு பேதமாக ஏநாதனே நடிப்பன்; எத்திறம் நின்றான் ஈசன் அத்திறன் அவரும் நிற்பன்; ஆதலால் தத்துவாதிதமான பராசக்தியும், சதாசிவரீன் போகசக்தியான மனோன்மணியாகவும், அட்டமூர்த்திகளின் சக்தி களான சர்வபூததமனி, பலப்பிரதமனி, பலவிகரணி, கலவிகரணி, ஓளி, ரெளத்திரி, சேட்டை, வாஸம ஆகிய சக்திகளாகவும் ஆவார். இந்த நவசக்திகளே ஜந்தொழில் புரியத் துணைசெய்து நிற்பவை கன்னியார் நீராடி நோற்பதாக உடை வழக்கிலிருக்கும். திருவெம்பாவையை ஆராய்ந்த தத்துவஞானியர், பராசக்திவழிவந்த நவசக்திகள் ஒருங்குகூடி, பிரபஞ்ச காரியத்திற்கு ஒரும்பட்டாராய்த், தங்குள் ஒரு வரை ஒருவர் எழுப்பிக்கொண்டு தூய்மை செய்து கொள்ளப் பொய் கைக்குப் போகும் வழியிலும் பொய்கையிலும் இரண்டில் இறைவர் புதுக்கொப் பாடியதாகத் துணிந்துள்ளனர். பராசக்தியைப் பாராட்டி ‘எங்கள் பிராட்டி’ எனவும், ‘பேதித்து நம்மை வளர்த்தெடுத்த பெய் வளை’ எனவும், ‘அவன் நமக்கு முன்சுரக்கும் இள்ளாருளோ’ எனவும் ‘கொங்குண் ஏருங்குழலி நந்தம்கைக் கோதாட்டி’ எனவும் ஏந்தித் துதித்துள்ளார்.

திருவெம்பாவையிலுள்ள இருபது பாடல்களுள் முதற் பத்துப் பாட்டும் துயிலெடை நிலையாகவும், இறுதிப் பத்துப் பாட்டும் நீராடலாகவும் அமைந்துள்ளன. ‘குதர் ஏத்திய துயிலெடைநிலை’ என்ற தொங்காப்பியர் கூற்றுக்கிணங்க முதல் எட்டுப்பாடல்களில் கண்ணியர் ஒண்பதின்மர் சிவன்புறமூப் பாடி ஒருவரையொருவர் துயிலெழுப்பு கிள்ளனர். ஒன்பதாம் பாடலிற் சிவனை ஆண்டானுகவும், தம் மைச் சிவனுக்கும் சிவன்டியார்க்கும் அடிக்காலங்களாகவங் கொண்டு, மழை வளம்சிறந்து சிறந்த கணவரைப் பெற்று நல்லவண்ணம் வாழ்வதற் காக சங்கற்பஞ்சு செய்கின்றனர். ‘சொற்பதங்கடத்த சோதியான சிவனைப் பாடும் வண்ணம் எவ்வள்ளுமோ’ எனப் பத்தாம் பாட்டிற் பாடி வாழ்த்துகின்றனர்.

நீராடல் கூழும் யகுதியிற் பதின்மூன்றும் பாடலில், நீராடும் பெய்கை சிவனுக்கும் உமைக்குஞ் சிலேஷடயாக ஒப்பிடப்பெற்று, ‘திருநோக்கால் பரிசுசத்தால் திகழும் வாக்கால்’ செய்யப்படும் தீட்சை ஒன்றும் கூறப்படுகின்றன. பக்தர்களின் மெய்யப்பாடு பதினெந்தாம் பாடலில் சொல்லப்படுகின்றது பதினாறும் பாடலே பதினாறு பேருகளையும் பெற்று வையத்து வாழ்வாங்கு வாழவைக்கும் மழைத் தெய்வ வாழ்த்தாகவும், (பதிகத் தலைப்பிற்கு ஏற்ப) மூமாதேவியின் பாதாதிசே வகுணனையாகவும் அமைத்திருக்கின்றது, பதினேழாம் பாடலில் இறைவன் குருசங்கம் வேடத்தில் அடியார் இல்லங்கள் தோறும் எழுந்தருளி அருள் முங்

கும் பெருள்ம் புசுழப்படுகின்றது. பந்தொன்பதாக் பாடவிற் கண்ணி
யுந் தாகுந்தத்த கணவரையும் இறைபணியையும் சதா - சிவத்தியானத்
தையும் வரமாகக் கேட்கின்றனர். இருபதாம் பாடல் ஆதியும், அந்த
மூம் ஐங்கொழி இல்லைக்கத்தன் திருவடியாவிய திருவருளின் செயலே
என்பதை வற்புறுத்தி மார்கழி நீராடலைப் புசுந்து வாழ்த்தி அழை
கின்றது.

சர்வசங்கார காலத்தில், மாண்யயில் ஒடுக்கப்பட்ட தனுஏரனு
திகளை மீளப்படைப்பதற்காகத் தொற்றுவிக்கும் காலம் மார்கழியே
யாகும். (மா - ஒடுக்கம்: கழி - நீக்கம்) மார்கழி என்பது ஒடுக்க நீக்க
கம் என்பொருள்படிம். இம்மார்கழியே, தேவருக்கு அருக்கிரகனு
செய்யும் கவகறைப் பொழுதாகும். ‘மார்கழி ஒரு நாளில் நடக்கும்
ஒருவெளைய் பூசைப்பலனுக்கு, ஏனைய ஆயிரம்நாடு பூசைப்பலன் சமம்
என்று காரண ஆகமம் கூறுகின்றது. இங்ஙனம் சிறந்த மார்கழியிலே
இரும் திருவெம்பாவைக்காலமான பத்துத்தினங்கள் மிகச் சிறந்தன;
அவற்றுள்ளும் பத்தாவது நாளில் நடக்கும் திருவனந்தபுரம், திருவா
திரைத் தீர்த்தமும் மிகமிகச் சிறந்தவை ‘ஆதிரைநாள் காணுது போதி
யோ பூம்பாவாய்’ என்ற திருநாளஸம்பந்தர் தேவாரமும், திருநாளைப்
போவார் வரலாறும் திருவாதிரை திருநாளைச் சிறப்பிக்கின்றன.
(ஆ + திரை : ஆதிரை: ஆ : பசு: ஆன்மா: திரை : மறைத்தல்)
ஆதிரை என்பது மார்கழியில் அதாவது ஒடுக்க நீக்கத்தில் மலப்பற்று
நீங்காத உயிர்களை உலக வாழ்வில் அழுத்தி மறைத்தல் எவப் பொருள்
நரும்.

உயிர்களுக்கு மலச்சர்யாகிய உலகவாழ்வைத் தந்தருளும் அவை
யாளமாகவே திருவாதிரைத் திருவிழாவிலே கருஞ்சார்து வழங்கப்படு
கின்றது. ஆன்மா ஆணவ இருளில் அழுந்தி இருப்பதையும் அந்த
இருளில் இருந்து அவற்றை நீக்கவே சிவன் ஐங்கொழில். இயற்று
கின்றார் என்பதையும் காட்டுவதற்காகவே, ஆதிரை விழா அன்று ஆலய
முன்றிலிருப்புறிற பசு ஒன்று கட்டப்படுகின்றது. திருவடி இன்பம்
வேண்டாது உலகபோகத்தை விதுமிகிச் செல்லும் உயிர்களின் நிலை
யைக் காட்டவே அவனிழாவில் கறுப்புறிறப் பகலைப் பின்புறங்காட்டி
வெளிவே போகச் செய்கின்றனர்; சிவனது படைப்புத் தொழிலால்
கீவர்கள் தனு கரணுதிகளைப் பெற்றுக் களிப்படைதலை, விழா விற்
படைக்கப்படும் களியமுது காட்டுகின்றது. ஆணவ இருளில் அழுந்தி,
அறிவுஞ் செயலுமற்று, கேவலதிலையிற் கிடந்த ஆண்மாக்களுக்குச்
சிவசக்தி தனுராணுதிகளைத் தந்து, அறியுநிலையான சகலநிலைப் படுத்
துதலையும், அறிவு நிலையிற் கத்தப்படுத்திச் சுத்தநிலையிற் சேர்த்தலை
யும், பெண்கள் வைகளறையில் முற்றத்தைப் பெருக்கி மெழுகிச் கோல
மிடுங்காட்சி குறிக்கின்றது. மாண்யமும் அதைக் காரியப்படுத்தும் பிரம
தேவஞ்சையும் குறிப்பனவே கோலத்தில் வைக்கப்படும் சாணி உருண்டை
யும் பொன்னிறப் பூவுமாகும்.

9ம் 19ம் பாடங்களிற் கூறப்பெற்ற செய்திகள் உண்மை அறிய விளங்கப்பெறுத் - பக்போதத்துடன் கூடிய பழுவத்தின் பாடவையிலே மாடியபோது களவிலே பற்றி குறிக்கண் வெளிப்படவந்து பாடவைக்கு அனிவதற்காகத் தாருங் கண்ணியுந் தந்த நல்வளை அடைவதற்குப் பதிரெண்ம் பெற்ற இருவக்குறியிக் அறத்தோடு நிற்றவாகவும், கற்பிலே சதா - சிவத்தியானமான வகுரதவாகவும், இறைபணி நிற்றவாகவும் அமைந்துள்ளன. திருவெம்பாடவை ஆளுடையான் எம்மை வளர்த் தெடுத்துப் பாசநீக்கஞ் செய்து, முன்னி நமக்கு முன்கூர்க்குந் திருவருடப் போற்றை - அதித்திரை சத்திநிபாதத்தை அருளுமாற்றை அநிவிகின்றது, 4ம் சத்திநிபாதமெய்திய உத்தம பக்குவராகிய அங்பர்க்கு எங்கோ மான், மானிடச்சட்டை தாங்கிப் பரமாநாரியாக வந்து திட்டை செய்து திருவடிப்பேறு அருளுமாற்றைத் திருச்சிற்றம்பலக் கோவையார் தெரிவிக்கின்றது. திருவெம்பாடவையில் கண்ணிமை கழியா இளஞ்சியியர் உபாயமார்க்கெத்தில் நின்ற மைப்புறு கண்ணியர் போல் மானுடத்தியல்பில் வழிபட்டு ஒழுகும் ஒழுக்கனெறி கூறப்பெற்றுள்ளது திருக்கோவையாரில் உண்மைதெறி பற்றிய களவொழுக்கம் கற்பொழுக்கங்கள் கூறப்பெற்றுள்ளன.

“மின்றங் கிடையோடு நீவியன் நில்கூச்சிற் றம்பலவர்
ஞுங்றங் கடற்றுசென் மூனின்று தோன்றும் குருஉக்கெலவம்
ஆங்றங் கிடங்கும் துறைதுறை வள்ளைவன் கொந்கையார்
சென்றங் கடைத்த மும்புடை குழ்த்து சேணகரே”

இத்திருப்பாடல் திருச்சிற்றம்பலக் கோவையர் உடன்பேசக்கில் நகர வள்ளுமை கூறுந்துறையாய்வையும்துவுள்ளது. இதில் சிவம் உயிரோடு கலந்து ஆனந்தமயமாய் விளங்குமிடமான சிதம்பர தலங் கூறப்படுகின்றது ‘தின்கூச் சிற்றம்பலவர் குன்றம்’ எனப்படுவது, மேருமலை எனக் சிவ யோகிகளால் கூட்டப்படும் உடலாகும். ‘கமவந் துன்றங் கிடங்கு. என்றது, ஆயிர இதழ்த் தாமரை மலர்ந்த உச்சித்துளையாக் கொள்ளை நகையார்’ என்றது கங்கிளை ஆகும். நீராடுவதற்காக நறுமணமுள்ள பரிமாப்பொடியை இடிக்கும்போது அச்சக்கிள் வள்ளைப்பாட்டிசைத் துளின் ‘அள்ளை வெள்ளைநகையார்’ எனப்பட்டனர். தடாகங்களின் நீராடுதுறைகள் தோறும் நீராடுவதற்காகச் சக்கிளன் பாட்டிசைத்துச் சொன்று சேர்வதை இங்கேயும் காண்கின்றோம். அத்தடாகங்களாற் குழப்பட்டுள்ள சிவநூரம் சிதம்பரதலமாகும். பொன்மஜையான ஈழத் தின் உச்சித்தானமான துவாதாநதப் பெருவெளியே ஈழத்துச் சிதம் பரமாகும். இதுவே தரிசிக்க முத்தித்தருந்தலம்.

திருவாசகத்தின் சிறப்பினை சித்திக்கும் சிவஷடியாரிகளுக்கு அடியும் அத்தமுமிள்ளா - அகும்பெரும் சோதியும், ஈழத்துச் சிதம்பரத்து ஆடும் கூத்தனுமாகிய சிற்றம்பலவன் எல்லா தலன்களையும் அருள்வானுடு தெப்பத்திருவாசகத்தின் சிறப்பினையுந் தத்துவத்தினையும் எடுத்துக்கூறும். வகையில் திருவாதிரை விழாக்காலத்தில் வெளிவரும் திருவாசகமலர் தெய்வமனைம் மைஷ்வதாக!

மணிவாசகநேரி

கலாநிதி நா. சுப்பிரமணியன் அவர்கள் [தமிழ் விரிவுரையாளர், மாழ். பல்கலைக்கழகம்.]

தமிழ்ப் பக்திப் பாவலர்களிலே தலைமைத் தகுதி பெற்றவர் மணிவாசகர். ‘தேன்’ எனப்பாராட்டப்படும் திருவாசகப் பாடங்கள் மூலம் தமிழுக்குப் பக்தியின் மொழி என்ற பாராட்டைப் பண்மொழி யறிஞரிடம் பெற்றுத்தந்தவர் அவர். மணிவாசகரின் இத்தகு சிறப் புக்கு அடிப்படையான அமசம் அவர் இறைவனிடம் புலப்படுத்தி நின்ற பக்திநிலை ஆகும். பக்தி தொடர்பாகப் பொதுவாக நிலைவரும் கருத்துநிலைக்கும் மணிவாசகர் நின்றநிலைக்கும் குறிப்பிடத்தக்க வேறு பாடுளது. இதனை இங்கு சுருக்கமாக நோக்கலாம்.

பக்தி என்பது பொதுவாக ஒரு குறிக்கோளை அடைவதற்கான வழியாகவே கருதப்பட்டுவருகின்றது. குறித்த ஒரு பயண எய்துவதற்கு இறையருளை நாடும் ஒரு அணுகுமுறை என்ற பொருளிலேயே அது வழங்கிவந்துள்ளமையினை வழிபாட்டுவதற்கும் இலக்கியங்களும் உணர்த்தித்திருக்கின்றன.

‘நான் உனக்குப் பாஸ், தயிர், நெய் முதலிய அவிரப்பாகங்களைத் தருகிறேன்.

நீ எனக்கு வீரர்களான புதல்வர்களையும்,
பக்களையும் செல்வத்தையும் தருவாயாக’

என யாசிக்கும் வேதகால வேள்விமுறை தொடக்கம் இன்று ஆலயங்களில் நீக்குத்தும் ‘வேண்டுதல்’கள் வரை பயன்கருதும் பக்திநிலையே புலப்படுகின்றது.

இவ்வாறு வேண்டப்படும் பயன்கள் இருவகையின. ஒன்று உல்லியல் சார்ந்தது. மற்றது ஆத்ம ஈடேற்றம் பற்றியது. மேற்கட்டிய வேதவேள்விமுறை உல்லியல் சார்ந்த பக்திக்குப் பொருத்தமான எடுத்துக்கொட்டானும். இரண்டாவது வகையான ஆத்ம ஈடேற்றம் என்பது உல்லியல் வாழ்க்கையிலிருந்து விலகுவதாகும். உல்லியல் ஈடுபாடுதுன் பத்திற்கு ஏது என்பதை உணர்ந்து அதிலிருந்து விடுவதற்கு இறையருளை நாடுவதே இந்த இரண்டாவது வகையின் நோக்கமாகும். இறையடியார்கள் பலரதும் பக்தி இவ்வகைக்கு உதாரணமாகும். அப்பர், சம்பத்தர், சந்தர்ர, காணரக்காலம்மையார், அருணகிரிநாதர் முதலிய பலரின் பக்திப் பாடல்களிலே இந்த ஆத்ம ஈடேற்ற நோக்கம் பல

நிலைகளிலே புலப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. மனிவாசகரின் பாடங்களிலும் இவ்விரண்டாவது நோக்கம் காணப்படுகின்றது. திருச்சதங், நீத்தங் விண்ணப்பம் ஆகிய பாடற்பகுதிகளில் இதனை நன்கு அஷ்தானிக்கலாம்.

“கைதா ஜெகிழி டேஞ்செட யாயென்னைக் கண்டுகொள்ளோ”
“சடையவனே தளர்ந்தே ஜெம்பிரைனென்னைத் தாங்கிக்கொள்ளோ”
“அடிவேலுன் அடியார்நடுவுள்ளிருக்கும் அருளைப் புரியாய்”
என அகமயும் பாடலடிகள் இதற்குப் பொருத்தமான சாங்குகளாகும்.

இவ்வாறு ஒரு குறிக்கோளை முன்வைத்து இறைவனின் அருளை வேண்டின்ற மனிவாசகரே வேறூரு சந்தர்ப்பத்திலே “எனக்கென்று ஒரு குறிக்கோள் இங்கீ. நீ எதை விரும்புகிறுயோ அதையே, நான் குறிக்கோளாகக் கொள்ளும் நிலையில் உள்ளேன் என்கிறோர்.

“வேண்டத் தக்க தறிவோய்நீ
வேண்ட முழுதும் தருவோய்நீ
வேண்டும் அயன்மாற் கரியோய்நீ
வேண்டி யென்னைப் பணிகொண்டாய்
வேண்டி நீயா தருங்செய்தாய்
அதுவே நானும் வேண்டின்லால்
வேண்டும் பரிசொன் றுண்டென்னில்
அதுவும் உந்தன் விருப்பன்றே”

என்ற (குழுத்தபத்து) பாடலில் இந்த நிலையே புலப்படுகின்றது.

இதனை நோக்கும்போது மனிவாசகர் ஒரு நிலையிலே குறிக்கோ ஞடன் பக்கி செலுத்தியிகுந்தாலும் இன்னொரு நிலையிலே குறிக்கோளைக் கடந்து இறைவனுடைய அருளிலே தன்னை முழுமையாக ஒப்படைத்து அவன் விருப்பே தன்னிருப்பு எனக்கருதத் தொடங்கி விட்டுக்கொடுத்திருக்கிறது.

இறைவனிடம் தன்னை முழுமையாக ஒப்படைக்கும் இந்த இரண்டாவது நிலையே பக்கியின் உயர்ந்ததும் முழுமையானதுமான நிலை என்பதற்கு ஓயமில்லை. இதனை வடமொழியிலே “சல்வரார்ப் பணம்” என்பர். பகவத்கிதையிலே ஈன்னைச் சுருக்கின்றை நோக்கி,

“மய்யேவ மனாதுதல்வ மயிபுத்திங் நிவேசய
நிவளித்தியலி மய்யேவ அதனார்த்தவம் ந, சம்கய”

[“என்னிடத்தே மனதை வைத்து என்னிடத்துப் புத்தியைச்
செலுத்துவாயாக,] பின்பு என்னிடத்தே வசிப்பாயாகக்”]
(பக்கியோகம் - 8)

என்றும்,

“ஸர்வதர்மான் பரித்யந்த மாமேகு சரணம்வரலு”
[“தர்மங்களையெல்லாம் அறவே தியாகம் செய்து
விட்டு என்னியே சரணடைக”]

(மோழிசந்யாசபோகம் - 66)

என்றும் அழைப்பது இத்த நிலைக்குத்தான்.

இந்தநிலை எப்தியவர்களுக்கு இறைவனிடம் பக்தி செலுத்துவதென்பது குறிக்கோளை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஒரு செயல் அல்ல. அவர்களுக்கு எதுவுமே குறிக்கோள் அல்ல. இயங்பாக உள்ளத்திற் பெருகும் அங்கு ஊற்றுச்சுவே அவர்களது பக்தி அமையும். இவர்கள் பக்தி செலுத்தாமல் இருக்கமுடியாமையாற் பக்தி செலுத்துபவர்கள். ஆதம் ஈடுப்பதேற்றம் என்ற விடுபேருக்கட இவர்களுக்கு வேண்டியதில்லை. இறைவனை வணங்கவேண்டும் என்ற உணர்வீலும் மட்டுமே வணங்கு விண்ணுர்கள். இதனியே சேக்கிழார் பெருமான் திருத்தொண்டர் புராணத்தில் திருக்கூட்டச் சிறப்புக் கூறுமிடத்து,

“கடும் அங்பினிற் கும்பிடலேயன்றி
விடும் வேண்டா விறலின் விளங்கினார்”

என்பதன் மூலம் புலப்படுத்துகிறோர். இத்தகைய பக்திகளுக்கு செயல் வடிவ கொடுத்த நாயன்மார் பலர். அவர்களுள் கண்ணப்பர் தலைநிற்கிறோர். அவர் காளத்திநாதருக்குச் செய்த எந்தானம் அவரைப் “பொருவில் அங்குருவம்” - நிகரற்ற அங்பின் வடிவம் - என ப்பாராட்ட வைத்தது. இத்தகு பக்தி நிலையை அனுபவ வெளியிடாக எழக்குத் தந்தவர் என்ற வகையிலேயே மணிவாககர் பக்திப் பாவலர் வரிசையிலே தலைநிற்கிறோர் பக்தியிலத்தியம் படைத்த ஏனைய அடியவர்களிலிருந்து மணிவாககர் வேறுபட்டு உயர்ந்து நிற்பதற்கு அவர்புலப்படுத்திய அந்தப் பக்தி நிலையே முக்கிய அடிப்படை ஆகிறது.

இவ்வாறு இறைவனிடம் தன்னை முழுமையாக ஒப்படைத்து அவன் விருப்பே தன் விருப்பாக அவர் கொண்டதன் மூலம் எப்தியபயனை அவரது ஒரு பாடவிற் புலப்படுத்துகிறோர்.

“தந்ததுன் றன்னைக் கொண்டதென் றன்னைச்
சங்கரா ஆர்கொலோ சதுரர்
அந்த மொன் றில்லா ஆனந்தம் பெற்றேன்
யாதுநீ பெற்றதொன் நென்பால்
சிந்தயே கோவில் கொண்டவெம் பெருமான்
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
எந்தயே ஈசா உடலிடம் கொண்டாய்
யானிதற் விலஞேர் கைம்மாறே”

(கோவிற்றிருப் பதிகம் - 10)

“என் உள்ளத்தையே இருப்பிடமாகக் கொண்ட பெருமானே, நீ உன்னை எனக்குத் தந்து என்னைப் பெற்றுக் கொண்டாய். நான் உன்னைப் பெற்றதால் முடிவற்ற ஆளந்தம் எய்தி னே என்னைநீ பெற்றுக் கொண்டதால் என்ன பயண்டந்தாய்? எம் மிருவரில் பார் திறமையுடையவர்? யான் உள்க்கு எவ்வித்தைகம் மாறும் செய்யும் நிலையில் இல்லையே”

என் அவர் கூறுகின்றார். மேற்படி பாடால் திருவாசகத்தில் மட்டுமன்றித் தமிழ்ப் பக்கி இலக்கிய மரபிலேயே முடிமணி எனப் பாராட்டத்தக்க பொருட்சிறப்புடையது. ஏக்கியின் மூலம் ஒரு வர் எய்தக்கூடிய அதிஉயர்ந்த அநுபவத்தை இப்பாடால் புலப்படுத்திந்திற் கிறது. திருவாசகம் தேன் எனவும், தமிழ் பக்கியின்மொழி எனவும் பாரட்டப்படுவதற்கு, அதன் இத்தகைப் பாடால்களே கான்றுவன.

மணிவாசகரின் வரலாறும் திருவாசகப் பாடால்களின் காலவரண் முறையும் இற்றைவரை முழுமையான ஆய்வுக்கூட்படுத்தப்பட்ட தாகத் தெரியவில்லை. அவ்வாறு ஆய்வுக்கூட்படுத்தப்பட்டால் பக்கிய நுபவ நிலையிலே திருச்சகம், நீத்தக் விண்ணப்பம் என்பன தொடக்க நிலையையும் குழுத்தபத்து, கோயிற்றிருப்பதிகம் என்பன முதிர்ந்த நிலையையும் காட்டுவன என்பது புலப்படும். தொடக்கத்திலே தன்னை ஆட்கொள்ள வேண்டும் என்ற ஆத்ம ஈடேற்றந்தைக் குறிக்கோளாகக் கொண்ட அவர் ஈற்றில் அக்குறிக்கோளையும் கடந்து தன்னை முழு மையாகவே இறைவனிடம் ஒப்படைத்து விடுவது தெரிகிறது. இவ்வாறு ஒப்படைத்ததன் மூலம் தாம்பெற்ற அநுபவத்தைக் குழுமத்த பத்து, கோயிற்றிருப்பதிகம் ஆகிவவற்றின் மேற்படி பாடால்களிற் புலப்படுத்தி எம்மையும் அந்நிலைக்கு ஆற்றுப்படுத்துகிறார்; எந்தக்குறிக் கோருமின்றி இறைவனிடம் எம்மை முழுமையாக ஒப்படைத்தால் எமக்குக் கிடைய்ப்பது பேரானந்த அநுபவம் என்பதை உணர்த்துகிறார். இதுவே மணிவாசகர் எமக்குக் காட்டிய பெருநெறி ஆதும்.

திருவாசகத்தை ஒதியும் உருகாத ஒரு
யிர் இருக்குமாயின் அதனைக் கள்ளென்று
கூறுதுமோ. அன்றி மன்னென்று வகுக்
குதுமோ. இரும்பென்று இயம்புதுமோ?
சொன்மின்கள்!

ஏவுகோவேஷாதே : ஏவுகோவேஷாதே

திருமந்திரம்

ஏவுகோ திரு. ஐ. சிவலிங்கபிள்ளை அவர்கள் ஏவுகோ
நடுத்தெரு, காஞ்சிரநகர்.

முன்னுரை

இஃது நம்பிரான் திருமூலன் என்று திருத்தொண்டத் தொகை
யில் பாராட்டப்பட்ட அட்டமாசித்தியெய்திய சிவயோகியரான் திரு
மூலநாயனால் திருவாவுடுறையிலகுளிச் செய்யப்பட்டது. 'திருவென்
பது கண்டாரால் விரும்பப்படுந் தன்மைநோக்கம் என்று அழு'என்றார்
பேராசிரியர். மந்திரம் என்றெசால் நினை, இடைவிடாதுநினை உன்னை
என்றும் எங்கும் காப்பாற்றுவேன் என்றபொருள்தரும். திருநீதே மந்
திரம் 'மந்திரமாவதுநீறு' மந்திரமே நான்மறை மந்திரமே ஜந்தெழுத்து.

மந்திரம் நான்மறையாகி வானவர்
இந்தையுள்ளின்று அவர்தம்மை ஆள்வன
செந்தழல்ழம்பிய செம்மை வேதியர்க்கு
அந்தியுள் மந்திரம் அஞ்செழுத்துமே -- சம்பந்தர்

மந்திரம் இறைவன் திருவடிவம் 'இருக்கின்ற மந்திரம் சிவன்திருமேனி'
அரனுக்கென்றே வைத்தவாமந்திரங்கள் வடிவென்மறைகளேல்லாகு
-- சிவஞானகித்திமார்

இறைவன் திருவடியே மந்திரம்

மந்திரமாவதும் மாமகுந்தாவதும்
தந்திரமாவதும் தானங்களாவதும்
சுந்தரமாவதும் தூய்நெறியாவதும்
எந்தை பிரான்தன் இணையடிதானே

'இறைவன் மந்திரவடிவமுமாகித் தீராநோய் தீர்த்தருஞ்வான்'
'மந்திரமும் தந்திரமும் மகுந்துமாகித் தீராநோய் தீத்தருளவங்கள்
அப்பர்

நிறைமொழி மாந்தர் ஆணையிற்கிளந்த
மறைமொழிதானே மந்திரம் என்ப தொல்காப்பியம்

நிறைமொழி மாந்தர் பெருமைநிலத்து
மறைமொழி காட்டிலிடும் திருக்குறல்
மனைமொழி என்பதற்கு மந்திரங்கள் என்று பரிமேலமைகரும்
மனைக்குடவரும் பொருள் கொண்டனர். நிறைமொழி மாந்தரான்

திருமூலநாயனுக்குச் சிவபெருமான் உண்ணின்றுவரித்திய திருக்குறிப் பின்படி எழுந்த மறைமொழியே திருமந்திரம். தாம் திருநந்திரேவனா யனுரிடம் பெற்ற நவாகமங்களின் காரத்தையும் சிவயோகத் திருக்கு பெற்ற சிவானுபூதி ஞானத்தையும் குழுத்து. நான்பெற்ற இப்பம் பெரு இவ்வையகம் என்று தாமே அருளிச்செய்ததற்கேற்ப உணர்க்கு வழங்கிய ஞானப்பறவுவலே திருமந்திரம்; திருமந்திரமே சிவ ஏதிக்கு வித்து திருமந்திரமே சிவம்.

'திருமந்திரமே சிவாதிக்கு வித்து.

திருமந்திரமே சிவமாம்'

தனிப்பாடக்

இது சொற்பதத்தால் புலப்படுத்தக்கூடியதன்று அவன்றுள்ளது உணரு முனைர்விற்குரியது.

'அண்ணவருளால் அருளும் சிவாகமம்
என்னவிலிருக்காடு தொகுத்திடு மாயினும்
அண்ணவறைந்த அறிவுறியாவிடுன்
என்னவிலி கோடியும் நீர்மேலெழுந்தே'

திருமூலநாயனுரி சரித்திரம்

சேக்கிமார் பெருமான் திருத்தொண்டர் புராணத்தின் 'நந்தியருள் பெற்றநான்மறை யோகிகளிலொகுவர்' அணிமாடி வரும் சித்தி பெற்றுடையார் என்று திருமூலநாயனுரைக் குறிப்பிடுகிறேயன்றி இயற்பெயர் கூறவில்லை ஆனால் திருமந்திரம் சுந்தரன் என்று கூறுகின்றது 'சுந்தரன் ஆமைச்சொல் மொழிந்தானே' பின்னிலிருக்கு நாதன் என்ற பட்டப்பெயர் கிடைத்தது. நந்தியருளாலே நாதனும் பெயர் பெற்றிரும். எனவே சுந்தரநாதன் என்று அழைத்தனர் 'சுந்தரநாதன் சொல்லிய மந்திரம்' இவர் வடக்கே திருக்கணக்கீல் காவல் புரியும் நந்தி தேவர் மாணக்கர் என்ற மரிலொகுவர்.

'நந்தியருள் பெற்ற நாதனை நாடிடின்
நந்திகள் நால்வர் சிவயோக மாழுனி
மன்றுதொழுத பதஞ்சலி யியாக்ரமர்
என்றிவர் என்னேடென் மருமாமே'

இவர் குறுமனிபான் உற்ற கேண்மையால் சில காலுடனுறை வதற்கு நற்றமிழின் பொதியமலை நன்னூலுவதற்கு வழிக்கொண்டார். வழியிலுள்ள தலங்களை வணங்கித் திட்டையையடைந்து கூத்தப்பிராணைக் கும்பிட்டுத் 'பப்பிலாமன்றில் தனிக்கூத்துக் கண்டபின்' சில காலங்கிருந்தார். பின் காவிரியையடைந்து தீர்த்தமாடிக் கடந்து பசு பதிநாற்றார வணங்கி அங்கிருக்க வேண்டுமென்று திருக்குறிப்புணர்த் தியும் புறப்பட்டார். நிறைமேய்ப்பான் மூலன் இறக்க ஆக்கள் துயர முற்றுக் கதறின்வைப் பாரத்தார். மூலனும் எழுத்தாலன்றி ஆக்கள் துயரம் நீங்கான நினைந்து தம்முடலையரண் செய்து பவனவழியாய் மூலனுடலுட்புத்து மூலனும் எழுத்தார். 'நந்தியருளால் மூலனை நாடு'

ஆக்கள் துயரம் நீங்கின் மாலையனைதலும் ஆக்கள் தத்தம்மிருப்பிடஞ் சேரமுல்லன்மனையாள் அழைக்கவும் போகாது தம்முடலையரண் செய்த இடத்திற்கு வந்தார். உடலைக் காணவில்லை ‘புகளிடத்திலெழம்மெய்க்கைப் போதவிட்டானே’.

கண்ணிலவார் கண்டயார் தாந் தந்த ஆகமப் பொருளை மண்ணின்மிகைத் திருமூலர் வாக்கினால் தமிழ்வகுப்பாக் கண்ணிய அத்திருவருளால் அவ்வுடலைக் கநப்பிரிக்க என்னினைறந்த அகுஞ்சுடயார் ஈசரருள் என உணர்ந்தார்’

- சேக்கிளார்

இதன் பின்னிவர் மூலனுடலிலிருந்துமையாக திரு மூ ஸர் என அழைக்கப்பட்டார். திருவாவடுதுறையையடைந்து பகவதி நாதரை வணங்கி மேல்பாலுள்ள அரசமரத்தின்கீழ்ச் சிவயோகத்திருந்து ஆன் ருக்கொரு திருப்பாட்டாக மூவாயிரமருளிச் செய்து இறைவன் திருவடியடைந்தார்.

‘நந்தி இணையடி நாதன்தலைமேற் கொண்டு
புந்தியினுள்ளே புகப்பெய்து பேற்றி செய்து
அந்திமதி புணையரண்டி நாடெடாறும்
சிந்ததெய் தாகமம் செப்பலுந்றேனே’

இவர் இறைவன் திருவடிதீகேஷ் பெற்றவர்

‘இதயத்தும் நாட்டத்தும் என்னன்றிரத்தும்
பதிவித்தபாதம் பராபரன் நந்தி’

இவர்தன் மத்திரங்களை மாலாங்கன் இந்திரன், சோமன் பிரமன், உருத்திரன், காலாங்கி, கஞ்சமலையன் ஆகிய ஏழாவூருக்கும் உபடேசித்தார். முன்னாலு வருடங்களுக்கு முன்னிருந்த தாயுமானங்களா யிகளின் குரு மெளனாகு திருமூலர் மரபில் வந்தவராகும். சிவபெரு மாலையே வணங்கினார். ‘நந்தினன்னால் தொழப்படுங் தெய்வம்’ சிவ ஞைடோக்குந் தெய்வங்கேடினும் மில்லை இன நாவன் தன்புக்கழைத் தமிழில் பாடுவதற்குத்தான் தன்னைப்படைத்தான் என்கிறார்.

‘என்னைநன்றாக இறைவன் படைத்தனன்
தன்னைநன்றாகத் தமிழ்ச் செய்யுமாறே’

திருமந்திரங்

திருமந்திரம் ஒன்பது தந்திரங்களைக் கொண்டது. தந்திரமென்றுல் ஆகமமாகும். அவை முறைபே காரணம், காமியம், வீரம், சிந்தம் வாதுளம், வியாமளம், காலைத்திரம், சுப்ரம், மகுடம் என்பன, திருமந்திரம் இருநூற்றெட்டத்திகாரங்களைக் கொண்டது. தமிழிலுள்ள ஈசவசித்தாந்த நூக்களில் மிகப்பழையானதும் மிகச்சிற்றத்துமான இதுபத்தாந்திருமுறையாக வகுக்கப்பட்டது. சிலதிருப்பாட்டுக்கள் வீள

கக்கூடியனவாயும் கற்பதற்கு இனிமையாயுமுன்னன பல அறி ஞர் முஸ்மாகப் பொருள் காணவேண்டியன. சிலவற்றிற்குப் பொருள் காண பார் இக்காலத்திலில்லை திருமந்திரத்தின் சாரத்தை ஒரு திருப்பாட்டின் மூலம் நமக்களிக்கின்றூர்.

'ஞேயத்தை ஞானத்தை ஞாதுருவத்தீண
மாயத்தை மாமாயை தன்னில் வரும்பார
ஆயத்தை அச்சிவன்தன்னை அகோசர
வீயத்தை முற்றும் விளக்கியிட்டேனே'

ஞேயம் - காட்சிப்பொருள்; ஞானம் - காட்சி; ஞாதுரு - கான் பவன்; மாயம் - அகத்தமாயை; மாமாயை - சுத்தகாயை; பரைஆயம் சங்கிளின் கட்டம்; அச்சிவன் - சுத்தமாலயயில் அதிகாரம் செய்யும் சிவன் (பதி) அகோசரவீயம் - அதிகாரமொழிந்து தன்னியுமில் நிற்பதாகிய சிவம் (அறியொன்று சிவம்)

‘குயில்கூடுகட்டி அடைகாப்பதில்லை, காக்கக்கூட்டிற்குள் சென்று அதிலுள்ளமுட்டையைக் குடித்துவிட்டுத் தன்முட்டையையிடும். காகம் இக்களிளமறியாது தன்முட்டையென்று அடைகாத்துக் குஞ்சைவளர்க்கும். இறைவன் உயிர்கள் மேற்கொண்ட கருணையால் அவற்றை நப்பூயியிற் பிறக்கச் செய்வதற்கு ஆண், பெண்ணிச்சையை வைத்து இனைவிழுச்சால் ஆண்கருவிடப் பெண்ணதனை உதரத்திலேற்றுவளர்க்கச் செய்கிறார்கள். பெண் ஏராற்றும் பொழுது கலவிமயக்கத்தால் அசையாமலும் அவ்விடத்தை விட்டுப் போகாமலும் இது ஏன் இப்படி என்று வினாவாமலுமிருந்து மாயை மயக்கஞ் செய்யும் கீழ்க்கண்ட தான் ஏற்றதை வளர்க்கிறார்கள்.

‘குயிற்குஞ்சு முட்டையைக் காக்கக்கூட்டிட்டால்
அயிரப்பின்றிக் காக்கை வளர்க்கின்றதுபோல்
இயக்கில்லைப் போக்கில்லை ஏனென்பதில்லை
மயக்கத்தால் காக்கை வளர்க்கின்றவாரே’

சிவபெருமான்

சிவபெருமானே முழுமுதற்கெய்வம். அவனெல்லார்க்கும் மேலானவன் அவன் பிறப்பிறப்பற்றவன் அவன் அருவமும், அருவருவமும் உருவழுமானவன் சர்வியாபகன், இனபசொருபன், பேரருளாளன் உயிர்க்குயிராயுளான், அர்த்த நாரிஸ்வரன். செம்மேனியன் தலைகோலமுடையவன் முக்கண்ணன், நெற்றியிலோர் கண்ணுண்டு. எனும் பொலமும்மனித்திருப்பான் திருநீறுபூசுவான் உயிர்கள் மேற்கொண்ட கருணையால் ஜந்தொழில் செய்வான் திருநடைம் செய்வான் வேதமாகமமருளினான்.

சத்தி

இறைவன் திருவருளே சத்தி அவள்வாயும் மனமுங்கடந்தவன் ஆள்மாக்களுக்கு மலபரிபாகம் வகுவிக்கும் பொருட்டுத் திரோதான் சத்தியாய் நிற்பள். இருவினையொப்பில் அருளாய் நின்று குவாய் வருவாள்.

உயிரிகள்

உயிர்கள் எண்ணிதந்தன. அவை பாசத்தால் கட்டுப்பட்டுள்ளன. அதனால் இறைவனைக் காணவில்லை. உயிர்களுக்கு உடம்புண்டு. உடம்பில் பஞ்சபேதங்களுண்டு. ஆணவுமல்ல மட்டும் உடையாரை விஞ்சுகளை ரென்றும், அதனுடன் கண்மமலமுழுடையாறைப் பிரளமாகல ரென்றும் இவைகளுடன் மாயைமலமுழுடையாரைச் சகலரென்றும் சொல்லும்.

காலம்

திருமுநாயாயாருடைக் காலம்பூமியிலிருந்தார். வீயாக்கமருடன் கல்விபலின்றவர். உமாபதி சிவாச்சாரியார் அருளிச்செய்த கோயிற் புராணம் வியாக்ரமர் வசிட்டரீன் தங்கையை மனந்தார் என்றிரது. வகிட்டர் தசரதர், இராமர் என் போரின் குலகுரு. எனவே திருமூவர் இராமாயண காலத்தவராவர். இராமாயண காலம் கி. மு. 6000 எண்பர். கண்ணன் ஒரு வேடனால் கொல்லப்பட்டு அவனால் கொளுத் தப்பட்டான் அப்போழுது ஒரு பெருமழை பெய்தது. கருகியிருந்த உடலைவெள்ளம் அடித்துச் சென்றது அதைப்பூரியிலுள்ளார் கண்டெட்டுத்துக் கோவில் கட்டி விழா எடுத்தனர். இதைத் திருமூலர் கருக்க ருவாய் நின்ற கண்ணனுமாமே என்கிறூர் எனவே பாரதகாலத்த வகுமாவர்.

முடிவுரை

திருமத்திரும் புன்னெறியதனிற் செல்லும் போக்கினைவிலக்கி கண்ணறி ஒழுகச் செய்து, இறைவன் மேலன்னை வளர்த்து முடிவில் அவன் திருவடியடையச் செய்யும் சத்தாத்துவித ஈசவித்தாந்தத் தோத்திரநால்.

குபங்கு

அருள்வாத லூரர்சொல் அம்பலவர் தாமெழுதும்
திருவா சகத்தைத் தெளிந்தால் - கருவாம்
பவகதியும் நீங்கிப் பரமரங் எல்லே
சிவகதியும் உண்டாம் சிவம்

ஓஓஓஓஓஓஓஓஓஓஓஓஓஓஓஓஓஓ

“நான் தனக்கன்பின்மை

நானும் தானும் அறிவோம்”

ஓஓஓஓ சித்தாந்த வித்தகர், பண்டிதர் ஜி. ஆ. பி. மு. கந்தையா B. A. அவர்கள், ஏழூலை.

திருவாசகக் கனியின் தோச்சளை நரம்பெஸ்லாம் ஏகபோகமாகத் தித்திப்பது சிவாருடுதிப் பேரின்பம். திருவாசகமே சிவாருடுதி வாசகத்தான். மனிவாசகர் சிவாருடுதி உண்ணமைகளை உணர்ந்துவர்த்த அருட மாற்றிலும், தெவிட்டத் தெவிட்டச் சுவைக்குமாற்றிலும், அவ்வணர்வின்பத்தை உருக்கிப் பெருக்கி வடிக்குமாற்றிலும் ஒரு தனித்துவமுண்டு. தமிழ்நித அநுபூதிரசங்களில் முதல்வடித் திருவாசகம், அதன் தனித்துவச் சீர்மைக்கு உடனுதயியாய் நின்றெருளிரும் இருபெரும் பாத்திரங்கள் அவர் நின்ற நிலவும் அநுபூதியரங்கிலே காட்சியளிக்கின்றன. ஒரு என்ற காதலனும் அன்பு என்ற தோழியும் மனிவாசகக் காதலியின் காதலுக்கு வளமூட்டும் பாங்கு மகத்தானது. திருமுறைகள் அனைத்துமே அநுபூதிப்படையல்கள் என்பதில் ஆட்சேபமில்லை. அநுபூதி உண்ணமைகள் அனைத்தும் திருமுறைகள் அனைத்திலுமேயுண்டு. ஆனால், இந்த இருபாத்திரங்களின் மதிமை விசேஷம் திருவாசகத்துக்கு ஒரு தனிக்கொடை. அதனாலேயே திருவாசக அநுபூதி படிப்போர்க்குப் பரமபிரீதி யளிப்பதாகக் கொள்ள வேண்டியுள்ளது. திருச்சிற்றம்பலமுடையார் திருக்கைமலர் சாத்திப் புத்தகஞ் சேர்க்கும் அளவுக்குச் சிறப்புற்றிருந்த அதன் பிரத்தியேகத் தன்மை இதிலேயேயங்களைக்குள்ளது.

‘மூலமாகிய மூம்மல மறுக்குந் தூய மேளிச் சடர்விடுசோதி காதலனுகி’ வந்த செய்தி மனிவாசகர் வாய்க் கொட்டியே, காதலன் வேடத்தில் அவர் கண்ட தாளியறுகு. சந்தனச்சாந்து, கழுநீர்மாலை புவித்தோல்களில் அவர்க்கிருந்த பரிவருக்கத்தை அனைப்பத்து அளந்தளந்து கொட்டும். அக்காதலன் செய்த மாயம்பற்றிக் காதலி தோழி யோடு கிளந்த பூராயம் ஒன்று திருவம்மானைப் பாடலில் வருகிறது.

கேட்டாயோதோழி சிறிசெய்த வாஜூருவன்
 தீட்டார் மதில் புடைகுழி தென்னங் பெருந்துறையான்
 காட்டா தனவெல்லாங் காட்டிசிவங் காட்டித்
 தாட்டா மரைகாட்டித் தங்கருணைத் தேன்காட்டி.

நாட்டார் நகைசெய்ய நாமேலை விடெப்த
ஆட்டான் கொண்டாண்டவா பாடுதுங்கா ணம்மானுய்

என்பது பாடல். இங்ஙன் 'காட்டாதலெவல்லாக் காட்டியதைச் சொல்லக் கேட்டதோழி வேறுயாகுமாதற்கிணையபிள்ளை. மணிவாசகஞ்கு இரண்டாவது அவர் அங்பு. உருவும் நிழலும் போல அவரின்சாயல் அது. அதுவே தோழி.

என்லோர்க்குஞ் சிவமேகுரு; குகுவே சிவம் என் ற நி ஸீ வேறு. குருவே தங்முயிராய், ஊன்புகுத்து, உரோமங்கள் உள்ளே உயிர்ப் பெய்த, குழந்துருகிக் கணரந்த மணிவாசகர் அநுபுதி இன்பக் களிப் புநிலை வேறு. இத்திருவம்மாண்குப் பதிகப் பொருள் வினி கோகம் பண்ணும் அகத்தியச் சூத்திரம், இது 'ஆந்த யோகக் களிப்பு' என்றே குறித்திருத்தல் கண்கூடு.

+ “ஆட்பாலவர்க்கருஞும் வண்ணமும் ஆதிமாண்பும் கேட்பான் புகில் அளவில்லை” - சம்பந்தசுவாமிகள், மணிவாசகர் விஷயத்தில், சிவன் குகுவாய்வந்து உபதேச மாத்திரைக்கப்பாலும் நிகழ்த்திய அருள் விசேஷங்களும், அவற்றின் சார்பில் அவரை ‘நெந்து நெந்துருகி நெக்குநெக்கேங்களைவத்து’ அருள் விசேஷமும் ‘கேட்பான் புகில் அளவில்லை’ யாகவே முடிந்தது. குருவே குதிரையேறி வாணிக்காத தாயும் வந்தார். குருவே கொட்டுக் கூட்டடிந் தாங்கிக் கல்வியாளா யும் வந்தார். குருவே பிட்டுன்னும் மண்கமந்து பிரம்படியும் ஈட்டார். ‘வீணசுமந்த கீர்த்தி வியன் மண்டலத்திசோ’, ‘மண்சுமந்து கூலி கொண்டு அக்கோவால் மொத்துங்கு புண் கமந்த பொன்மேனி’ யுமாயினார். எல்லாம் யார் பொருட்டு? இந்த மணிவாசகர் பொருட்டே, உபதேசங் கொடுத்தாட்கொண்ட பின்பும் உள்ள குறைநிறை கள் தீர்த்து அவரை உய்யக் கொளர் பொருட்டே எனில், மணிவாசகர்க்குக் குருமீது நிகழ்ந்த காதற்கணிவின் கதிப்புக்குக் காரணம் வேறு மொன்று வேண்டுமா? இந்தக் காதல்லபாற் கனிந்துருகிய உருக்கத் தின் பெருக்கமே அவரது தோழி ஆன அன்பின் உருவந் திருவுமானும்.

சங்கத் தமிழில் இல்லது இனியது நல்லது என்று வியந்துரைக் கப்படும் ஐந்தினையன்பின் மூலமுதல் இவ்வண்பு. ஆனால், அன்புடையார், தன்னலமோ, அன்புக்கு முன்னிலையாவார் நலமோ சுட்டிய கட்டறிவுன்பன்று இது. தன்னுயிர்க்குயிராத் தன்னுள் இருக்கும் நன் தலைவனின் அகண்ட வியாபக சக்கிதானந்த ரூபத்தையும், தன் கொள்ளுக்காக அள்ளி விழுங்கிநிற்கும் அளவிலாப் பெருங்கருணை விலாசத் தையும் நோக்கி ஆவலித்துப் பிரவாசிக்கும் அன்புஅது. ‘நக்கும் அழுதுந் தொழுதும் காழ்த்தி நானுவிதத்தாற் கூத்தும் ந விற் றி புக்கு’ நிற்கும் அன்புஅது. ‘ஊற்று மணல்போல் நெக்குநெக்கு உள்ளே

[+ இப்பந்தியிற் காணும் நிகழ்ச்சிகளின் அநுபுதி உண்மைகள் அவகாச மின்ஜமயிற் சேர்க்கப்பட்டில்]

உங்க ஒலமிட்டு' இரைந்து மன்றிக் கொள்ளிருக்கும் அன்பு அது. திருக்கடலூர் உய்யவந்த தேவநாயனார் தம் அக்காட்சியில், அதிதுக் லியமான உயர்தர அன்புக்கு ஒரு இலக்கணங்கள் திட்டினார். அத் தகைப் அன்பு, அன்பே அன்பேயென்று அன்பாள் அழுதரற்றி அன்பே அன்மாக அறிவழியும் அன்பாகத் தான் இருக்கும் என்பது அவர் தீட்டும் இலக்கணம். அசரும் பிரசித்தமான அநுபுதிமான் ஆதவின் மாணிக்கவாசகரை அநுபுதியில் அவர்கள்ட காட்சியே அவர்தம் செய்யுளிக் கடிக்கப்பட்டிருக்கிற தெளல் சாலும்.

ஆராயிருப்பினும் பிறர்மதிப்பீட்டில் மணிவாசகர் அன்பின் யதார்த்தநிலை அது. ஆனால், அவர்தம் சுயமதிப்பீட்டில் அதன்நிலை முன்னையதற்கு நேர்கீழ் வீழுக்காடாயிருப்பது ஒருபுதிர். ஒருகட்டத்தில் கண்ணப்பர் அன்பியல்போடு தமது அன்பியல்பை ஒப்பியலாய்வு செய்கிறார் மணிவாசகர். கண்ணப்பகரை ஏதிர்நோக்கும் போது தமக்குள்ள அன்பு ஏனி, வைத்தேறினாலும் அவர்களைப் பட்டமுடியாது என்கிறது அவர்ஸ்மதிப்பீடு. 'அன்பின் உயர்மட்டத்துக்கு அறிபொருளாகக் கண்ணப்பர் ஒருவர் வாய்த்திருக்கிறார் பரவாயில்கீ' 'அடிமட்ட அளவுக்கும் ஒளவன் இருந்து தொலையட்டுமேன்' என்ற குறிப்பினாலே தான், சிலன் தண்ணையும் ஆட்கொண்டாளியதாகப் புலப்பட்டிருக்கிறது மணிவாசகர் குத்துப்புதிர். சரிதான்! கண்ணப்பர் அன்புயர்வைச் சித்தாந்தப் படுத்துதற்குத் தமது அன்பை அவர் பூர்வபக்கமாக்கலாக் கிய அத்தனைக்கு அதுசரி. மற்றது பிறகு.

தமது அன்பின் தரத்தை மாணிக்கவாசகர் சந்தேகிக்குங் கட்டங்கள் திருவாசகத்திற் ப.ச. ஓரிடத்தில் அதற்குப் பொருத்தமான விளக்கமுங் கூட.

உண்மையாகவே நான் மெய்யன்பானால் என் உள்ளந்தாங்கின்ற உச்சியளவும் நெஞ்சாய்ப் பரிஜனமித்துப் பாகாய் உருகியிருக்கும். உடல் முழுதுங் கண்கள் கண்களாய் விழித்து விழிந்த் வெள்ளம் பெருக்கியிருக்கும். அதற்கெதிர் உடலின் ஏகதேசத்தில் ஒதுபாகமான எனது நெஞ்சமே கல்லாய்த் தினிந்து போயிருந்திருக்கிறது. முகத்தின் ஏகதேசத்திலுள்ள இருக்கங்களே கசிவுக் கண்ணடைந்து மரத்துப் போய் இருக்கின்றன என்கின்றார். [F. N. வெள்ளந்தசமி ..... திருச்சதகம்] நிருபணம் சரியாய்த்தானிருக்கிறது. ஆனால், மணிவாசகர் உண்மையாகவே தாம் சொல்கிறாரா எனத் தலை தூக்குகிறது எமது ஆசங்கை.

கவுன்றம் வேண்டுவோர்தான் பொய் சொல்வது. மணிவாசகர்க் கென்ன சுயநலம்? அவர் ஏன் பொய் சொல்ல வேண்டும்? அவர் உண்மையே உரைத்திருப்பார் - என்ற இதற்குண்ணே தான் கிடக்கிறது மகத்தான ஒர் அநுபுதி இரகசியம்.

அறிவுவளர்ச்சி, அன்புவிகுத்தி மதிப்பீட்டுநெறிகள், வெளிக்கூடம் ஆத்மிகம் இரண்டிலும் ஒன்றுக்கொன்று நேரெதிர். வெளிகிகத்தில் அவை உயரசயர் அவற்றின் தரங்காட்டுமுன் (Meter) உயரும். ஆத்மிகத்தில் அவை உயரசயர் அதுதாழும். அமர்ந்தி நாவஞரின் தராக் காட்டிய புதிர்போவ தோர் புதிர் அது.

“அறிதோ றறியாமை கண்டற்றாற் காமல்
செறிதோறும் சேயிதை மாட்டு” - என்த்திருவன்றுவர் தம் நுண்மைன் நுழைபுலத்தால் வெளிகிகத்திலுங்கூட அதற்கோர் இடங்கண்டு காட்டியுள்ள அருமை அறிதல் தகும். இதில் அவர் காட்டியிருக்கும் ‘அறிதோறறியாமை காண்டு’ என்ற உதாரணம் வள்ளுவரின் ஆத்மிகத்திற் கால் கொண்டெடுமுத்தது,

‘விஜாநாதா ந விஜாநதி அவிஜாநாதா விஜாநதி’ என்ற உபநிடத் அநுபுதியும் இவ்வண்மைக்குக் குரல் கொடுக்கும் வெளிகிகத்தில் எப்படியும் இருக்கலாம். ஆத்மிகத்திலோவனில், தமக்கேதுந் தெரியும் என்றுரைப்பவர், தாம்ளன்றுந் தெரியாதவர் என்ற நிலையையே தெரிவிப்பவராவர். அதற்கெதிர் தமக்கொன்றுந் தெரியாதென்றுரைப்பவர் ‘தாம் ஏதோ தெரிந்திருக்கிறார்’ என்ற கணியத்துக் குள்ளவர் என்பது இவ்வுபநிடத் உண்மையின் தாற்பரியமாம். ‘யாரறிவார்’ ‘நாமறி யோம்’ என்னுமிரண்டும் சமீபகாலத்திற் பிரசித்தமான ஸழத்து யாழ், மன்றவாசனையோடு கூடிய கவாநுபூதி வாக்கியங்களாதன் இத்தொடர் பிற கருத்தகுமு.

இவ்விளக்கத்தின் ஒளியில் மனிவாசகர் தமதன்பைத் தாமே சந்தேகித்ததன் தாற்பரியம் இனிது விளங்குதற்கிடமுண்டு. உண்மையின் அதுவே அவர்நிலை. சகலபாவங்களாலும் தமதன்பு பொய்யன்பு என்பதே அவர் கருதுறின். தமது திருப்பிதி பாங்கான மெய்யன்பு கருதி அவர் செய்துகொண்ட விண்ணப்பங்களும் பல.

‘பெறவே வேண்டும் மெய்யன்பு பேராப் பிரியா ஒழியில்லா மறவா நினையா அளவில்லா மாஸா இன்ப மாகடலே’

‘தூண்டாவிளக்கின் சுடரைனயாய் தொண்டனேற்கு முண்டாங்கொல் வேண்டாதொன்றும் வேண்டாது மிக்க அன்பே மேவுதலே’

‘தாராப் உடையாய் அடியேற் குன்தா வினையன்பு’

என்பன அவற்றுட்சில. இனி, தன்னுண்மையில், ஊன்கெட்டு, கூயிர்கெட்டு, உணவுகெட்டு, உள்ளமும்போய் ‘நான்’ கெட்டநிலைய அவாவும் மனிவாசகருக்குத் தன்னுட்புநிறை தனக்குத் தோன்றுமை

யில் தவறின்னே. சர்க்கரை அறியாது தன்களை, அவர் விஷயத்தில் எங்கள் மதிப்பீடு இது.

தற்சமயம் அவர்த்திலே சிவனெடு பிரிப்பிள்ளா அத்துவிதம் புணர்ப்பு நிலை, அந்திலை பரம இரகசியம். இருவர் மட்டுமே அறிவுது அவ்விருவராவார் யானிரனின் ‘நான்’ என்ற சிவனும் ‘தான்’ என்ற சிவமும். ஆகவேதான் அவர் பாடுகிறார்:

‘நான் தனக்கன்பின்னை நானும் தானும் அறிவோம்’ என்று.

மனிவாசகர் தமது ஒப்பியலாய்விற் சம்பந்தப்படுத்திக் கொண்ட கண்ணப்பர் அன்பியல் நிலையையும் கண்ணப்பருக் காளத்தியாருமே அறிவர் என்றிருக்கும் திருக்களிற்றுப் படியார்க் கருத்துக்கும் மனிவாசகர் தாமே கால்கோள் செய்து வைத்திருத்ததாகத் தெரிகிறது - ‘கண்ணப்பனைப்பதோர் அன்பின்னை’ என்ற மனிவாசகக் கருத்தையே தமது அநுழுதிக் கருத்துக்குப் பிரமாணமாகத் வைத்துக் கிருக்கிற றுப் படியார் ஆசிரியர்படைத்த செய்யுள் இத்தொடர்பிற் கருத்தத்தும். அதுவே இக்கட்டுரைக்கு முடிநிலையுமாம்.

‘‘கண்ணப்ப னெப்பதோ ரன்பின்னை யென்றக்கையாற்
கண்ணப்ப னெப்பதோ ரன்பதனைக் - கண்ணப்பர்
தாமறிதல் காளத்தி யாற்றித வல்லதுமற்
ஆரறியு மன்பன் றது’’

‘‘காலமுண்டாகவே காதல்செ
துய்மின் கருதரிய
ஞாவழுண்டானெடு நான்முகன்
வானவர் நண்ணிய
ஆலழுண் டானெங்கள் பாண்டிப்
பிரான்தன் அடியவர்க்கு
மூலபண் டாரம் வழங்குகின்
ரூன்வந்து முந்துமினே’’

முன்னை வினையிரண்டும் வேர்துத்து முன்னின்றுன்
பின்னைப் பிறப்பறுக்கும் பேராளன் - தென்னன்
பெருந்துறையில் மேயபெருங்கருணை யாளன்
வகுந்துயரங் தீர்க்கும் மகுந்து.

சிவசிவ சிவசிவ சிவசிவ சிவசிவ சிவசிவ சிவசிவ

கீல்கீல்கீல்கீல் தீவிதீவிதீவிதீவிதீ

திருவாதிரையும்

மார்கழி மகிழையும்

ஈசவமணி, சித்தாந்தச்செம்மல், செஞ்சொல்வாரிதி
ஒங்கு வித்துவான் மு. சபாரத்தினால் அவர்கள் ஒங்கு இ
காலை கலாந்தி ஆ. தியாகராசா ம. ம. வி. முன்னால் விரிவுரையாளர்

ஸௌவத்திருமுறைகள் பன்னிரண்டையும் நமக்கு வழங்கிய அரு
ளாளர்கள் இருபத்தேழுபேரைப் போலவே, இருபத்தேழாக நட்சத்தி
ரங்கள் அமைந்திருப்பதும், அவற்றுள் இரண்டுமட்டுமே 'திரு' என்னும்
அடையை முன்னுடப் பெற்றுச் சிறப்புடன் விளங்குவதையும் நாம்
அனைவரும் நன்கு அறிவோம். 'திரு' என்பதற்குக் 'கண்டாரால்' விருப்
பப்படும் தன்மை 'நோக்கம்' என்ற பேராசிரியரின் உறவாளமும் உய்த்
துணரத்தக்கது. திருவாதிரை சிவபெருமானுக்குரிய நட்சத்திரமாகவும்
திருவோணம் திருமாலுக்குரிய நட்சத்திரமாகவும், விளங்குவதாலேயே
'திரு' என்னும் அடைபெற்றுச் சிறப்புப் பெற்றுள்ளன என்று கூறலாம்.
சிவபெருமானிப் பாடியளிய நாவுக்கரசரும் 'ஆதிரைநாள் உகந்தான்'
என்றும், 'ஆதிரை நன்னாள்' என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார். திருவா
திரையைப் பற்றிக் கூறிய சேக்கிமாரடிகளும் 'ம தியணி புனிதன்
நன்னாள்' என்று சிறப்பித்துள்ளார். போர்க்களத்தில் உறவினர்களைக்
கொல்லவேண்டுமே என்று அஞ்சியோடிய அர்ச்சனைனுக்கு, கண்ணபி
ரான் பகவத்கீதையை உபதேசித்தபோது, 'மாதங்களில் மார்கழியா
கவும், நாள்களில் திருவாதிரையாகவும் நான் விளங்குகின்றேன்' -
என்று கூறியருள்ளார்.

தமது மூன்றுவது வயதிலேயே ஞானப்பாலை உண்டு தேவாரம்
பாடியதும், ஞானக்கூழ்முந்தை பகவதியர் வயிற்றிலிருந்து திருவுவதா
ரங்கெய்ததும், திருவாதிரைத் திருநாளிலேயே என்று சேக்கிமாரடிகள்
தமது பெரியபூராணத்தில் பின்வருமாறு கூறியுள்ளார்.

"அருக்கண் முதற்கோள் அனைத்தும் அழிய உச்சங்களிலே
பெருக்க வலியுடன் நிற்கப் பேணியநல் லோகரைமுத்
திருக்கிளரும் ஆதிரைநாள் திசைவிளங்கப் பரசமயத்
தருக்கொழியச் சைவமுதல் வைதிகரும் தழைத்தோங்க"

சேக்கிமாரடிகளும் அநபாயக்கோழி மன்னனின் வேண்டுகோளை ஏற்று
ஷுச் சிதம்பரத்திற்குச் சென்று 'உலகெலாம் உணர்ந்து' என்று நடரா
சப் பெருமானுரே அடியெடுத்து அசரீரியாக உணர்த்த, சித்திரை

மாதத்தில் திருவாதிரையில் பாடத்தொடக்கி, அடுத்த ஆண்டுச் சித் திரை மாதத் திருவாதிரையில் அரங்கேற்றியதாக சித்தாந்த சாஸ்திரங்கள் பதின்னண்ணால், எட்டு நூல்களை அகாலிய உமாபதி சிவாச்சாரியார் சேக்கிழார் புராணத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளார். வெணவ சமயாச்சாரியர்களுள் மிகவும் சிறந்தவராகப் போற்றப்படும் 'இராமாநுஜர்' அவதரித்த நாளும் திருவாதிரைத் திருநாளேயானும்.

குரியன் ஒதுக்கவை உதித்து மறைந்து, மறுநாட்ட காலையில் தோன்றும் வரையில் மக்களாகிய எமக்கு ஒருநாளானும். அவ்வாறே மகரசங்கராந்தியாகிய கைமாதம் தொடக்கம் மார்கழிமாதம் முடியவுள்ள காலம் தேவர்களுக்கு ஒருநாளானும். உத்தராயன காலமான கைமாதம் தொடக்கம் ஆணிமாதம் முடியவுள்ள ஆறுமாதங்கள் தேவர்களுக்குப் பகுந்காலமாகவும். தட்சணையாகவுமான ஆடி மாதம் தொடக்கம் மார்கழி வரையில் உள்ள ஆறுமாதங்கள் இராக்காலமாகவும், கொள்ளப்படுகின்றது. எனவே தேவ தினமாகிய ஒரு நாளில் 'ஐந்து நாளிக்கங்கள்' கொண்டதாக அமையும் மார்கழிமாதம் தேவர்களுக்கு வைக்கறையாகிய நான்கு மனிக்கு தொடக்கம் ஆறு மனிவரையுள்ள காலமாக அமைத்து சிறப்புப் பெறுகின்றது தூக்கம் விழித்தெழுந்து மன்றில் எவ்விதமான சல்லமூம் இன்றித் தெளிவாக இருக்கும் நேரமே வைக்கறைப் பொழுதாதவின், தேவர்களும் இறைவனை வழிபட்டு வணக்குவர். மனிதர்களாகிய எமக்கு அக்காலமே சாலச் சிறந்தது என்பதானேயே மார்கழிமாதம் சிறப்புடையதாகின்றது.

மழுமை வாய்ந்த நூலாகிய 'பரிபாடலில்' உள்ள பின்வரும் பகுதி மார்கழியின் சிறப்பினையும், ஆதிரையின் பெருமையினையும் எடுத்துக் கூறுகின்றது.

மாயிகுந் திங்கள் மறுநிக்கற ஆதிரை
விரிநூல் அந்தணர் விழவு தொடக்கப்
புரிநூல் அந்தணர் பொலங்கவம் ஏந்திணர்
வெம்பா தாக வீயன்நில வரைபிபென
அம்பா ஆடலின் ஆய்தொடிக் கண்ணியர்
முனித்துறை முதல்வியர் முறைகம காட்டப்
பனிப்புலர்பு ஆடி,

எனவரும் பாடலின் பொதுளைப் பின்வருமாறு கூறலாம். சிறப்பு வாய்ந்த மார்கழி மாதத்தில், முழுநிலாக் காலமாகிய பூரணையைப் பொருத்தி வரும் திருவாதிரைத் திருநாளில், மெய்நூலாகிய வேதங்களை தன்கு உணர்த்த அறவோர்கள் திருவாதிரைக்குரிய தெய்வமான சிவபெருமானுக்குத் திருவிழாவைச் செய்ய, அவ்விழாவில் முப்புரிநால் ஆணைந்த அந்தணர்கள் சிவபெருமானுக்கு வழிபாட்டுக்குரியதான் பொருத்தன் திரும்பிய பொற்கலங்களை ஏந்து வர். 'ஸ்ரீப்பூரியானது குரியவெப்பத்தால் பாதிப்படையாது மழையினால் குளிஸ்சியடைவதாக

என்று வாழ்த்தி ‘அம்பா ஆடல்’ எனும் விரதத்தை அனுட்டிக்கும் கண்ணிப்பெண்கள், விரதமுறைகளை நன்குணர்த்த முதியபெண்களின் உதவியோடு பளிநிறைந்த விஷயற்காலையில் நீராடுவர் - என்பதாகு.

பரிபாடலில் கூறப்பட்ட ‘அம்பா ஆடல்’ என்பதே ‘பாவல் நோன்பு’ என்பதாகும். இத்தகைய விரதம் கண்ணிப்பெண்களால் உலகிற்கு நன்மை கருத்தாகிய ‘மழைவளம்’ வேண்டியும், தம்முடைய நன்மைக்குரியதான், நல்லதாகுதி நிரம்பிய கணவரை அடைவேண்டியும், வைகறையில் எழுந்து, ஒருவரையொருவர் துயிலெழுப்பி ஆற்றங்களை சென்று நீராடி, உலகமாதாவாகிய உழையக்கமையை வழிபாடு செய்வதாகும். இவ்வுண்ணையை திருவாதலூரடிகள் புராணச் செய்யுள் பின்வருமாறு கூறுகின்றது.

மாதர்கொள் மாதரெல்லாம் மார்கழி^த திங்கள் தனில் ஆதிரைருன் னீரைந்தே ஆகிய தினங்கள் எல்லாம் மேதஞ் மனைகள் தோறும் அழைத்திருள் விஷவதான போதிலர் தமிழ்கூடிப் புன்றமுடம் ஆடல்செய்வார். மார்கழி^த திருவாதிகரையைத் தழுவிய பத்துநாட்களும் தினமும் அதிகாலையில் இந்நீராடல் நிவழ்த்தப்படுவதால் இதனை ‘மார்கழி நீராடல்’ என்றும் சிறப்பித்துக் கூறுவார்.

இத்தகைய சிறப்பமைந்த திருவதிரைத் திருநாளையும், தேவர் எனின் வைகறைக்காலமாகிய மார்கழி மாதத்தையும் சிவபெருமானுக்குரிய காலமக்க கொண்டு வழிபட்டுப் பேரினப்ப பெருவாழ்வை எய்து வோமாக.

திஸ்லீ நடராஜப் பெருமான் அடியார்களுக்கு எளியன் ,

மாணிக்கவாசகர் இயற்றிய திருவாசகம், திருக் கோவையார் இரண்டையும் பிரசாமணக் கோவத்தில் எழுந்தருளி வந்து, தம்மைப்பட ஓலையில், ‘மணிவாசகர் சொல்ல அழிய திருச்சிற்றங்பலமுடையார் எழுதியது’ எனக் கையொப்பமிட்டுச் சிதம்பரத்தின் வைத்தார்.

கந்தரமுர்த்தி சுவாமிகள் திருத்தொண்டத் தொகை பாடுவதற்கு, ‘திஸ்லீவாழ் அந்தணர்தா அடியார்க்கும் அடியேன்’ - என்று முதல்தி எடுத்துக் கொடுத்தார்.

இலிங்கம்

பல்கலைப் புவர்

திரு. க. சி. குராத்தினால் அவர்கள்
பாடநூற் கைப் பூங்கள் எழுத்தாளர்

கண்ணுற் காணமுடியாது அருவமாய் எங்கும் வியா
பித்து நீக்கமறநிறறந்து நிலவும் சிவத்துக்குப் பேரடையாள
மாய் உள்ளது சிவலிங்கம். அஃது அருவத்துக்கும் உருவத்
துக்கும் இடைப்பட்டதாய் அருவருவமாயுள்ளது. ‘காணுத
அருவினுக்கும் உகுவினுக்கும் காரணமாய், நீள்நாகம் அனிந்த
தார்க்கு நிகழ் குறியாம் சிவலிங்கம்’ எனச் சேக்கி மூர்
சுவாமிகள் பாடியுள்ளார். சிவம் கடவுள் இலிங்கம் அடையா
னம். அது கடவுளைக் காட்டும் அடையாளம். அது சிவத்தைக்
காட்டுவதால் சிவலிங்கம் என்னுட் திருநாமத்தைப் பெற்
றுள்ளது அது சிவத்துக்கே உரியது.

இலிங்கம் பலவகைப்பட்டும். அவற்றுள் உலகமே அண்ட
விங்கம். மானுடயாக்கை பிண்டவிங்கம், ஆன்மா ஆத்மவிங்
கம், ஐம்முகங்களைக் கொண்ட சதாசிவ மூர்த்தம் சதாசிவ
விங்கம், சதாசிவ நிலையைக் கடந்து நிராதான நிலையில்
உள்ளதான் சோதிமயம் ஞானவிங்கம், மூலாதாசர முதல்
அறுபத்துநான்கு கலைகளின் உச்சியில் உண்மணி கலைவரை
தம்பம் போல விளங்கும் ஒளி சிவலிங்கம். இது திருமூலர்
கண்டகருத்தாகும். இலிங்கம் உலகத்தின் தோற்றுத்துக்கும்
ஒடுக்கத்துக்கும் அடையாளம். சிவனை ‘ஒடுங்கி’ என்றே சிவ
ஞான போதம் உரைக்கும். ஒடுக்குபவனே மு மு மு த ஸ்
என்பது தேற்றம். ஒடுங்கியாகிய சர்வசஸ்ர காரணனாக்கு
மேல் எதுவுமில்லை அவரே போகாப்புகல். அவர் என்றுமூன்
ளவர். எவ்வாம்வல்லவர்.

இலிங்கத்தின் இரண்டு பாகங்களுள் கீழ்ப்பாகம் பெரி
யது அக்கறிது, அதை ஆவுடையார் என்பர். அது சக்திபா

கமாகும் எல்லா அண்டங்களும் சக்தியின் ஆரைகைக்குட் பட்டவாகும். கீழ்ப்பாகத்தின் நீண்டு தொடங்கும் இடம் கோழுமி. சக்தியின் திருவருளைக் குறிக்கும். அதிலேதான் திருவருளாகிய தீர்த்தம் வடிகின்றது.

சிவலிங்கத்தின் மேற்பாகம் சிவனைக்குறிப்பது. அது முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் கடந்து நிற்பது. இறைவன் தத்துவாதித்தன், தத்துவாதித்தமான இடமே பரவெளி எனவும், ஞான காசம் எனவும் வழங்கும் சிதம்பரமாகும். அது சிற்றம் பலமுமாக் சிவ என்னும் பத்தில் சி சிவனையும், வ சக்தியையும் குறிப்பன அவை மங்கலகரமான அம்மையப்பன் நிலையாகும்.

கருணைக்கடலாகிய சிவபெருமான் ஆன்மாக்கள் தபமை வழிபட்டுய்யும்படி கொண்டருளிய நீர்க்குணசொரூபமாகிய சகளவடிவம் சிவலிங்கம். பீடமூர் விங்கமும் சதா சிவவடிவம். அதைக் கண்ம சாதாக்கியவடிவம் என்றும் வழங்குவா. இந்தச் சாதாக்கியத் திருமேனி சர்வாண்மாக்களையும், சர்வாண்டங்களையும் தண்ணுள்ளே அடக்கிக் கொண்டிருக்கும் பரமாரணைன விளக்குதலால், உலகத்து மக்கள் தியானித்து வழிபடுத்திக்கூட சிறந்த குறியாடுள்ளது.

இலிங்கங்கள் பலவகையானவை என்பதை மற்றொரு வகையிலும் அறியலாம். கயம்புலிங்கம் தானே தோலை நிறது தேவிலிங்கம் தேவி பூசித்தது, காணலிங்கம் விநாயகர் பூசித்தது, தைவிதலிங்கம் தேவர்கள் பூசித்தது, ஆரிட லிங்கம் மூனிவர்கள் பூசித்தது, இராட்சதலிங்கம் அசுரலிங்கம், மானுடலிங்கம் என்பனவும் இங்நுணமாகப் பூசிக்கப் பெற்றனவாரும்.

மக்கள் பூசித்த மானுடலிங்கம் கூழணிகலிங்கம், ஆன்மார்த்தலிங்கம், பரார்த்தலிங்கம் என்பனவாம். கூழணிகலிங்கம் உடனுக்குடன் அரிசிமா, சர்க்கரை, மஞ்சள், கோமயம், சந்தனம் முதலியவற்றால் செய்யப் பெறுவன். பூசைமுடிவில் நீரிற் கரைக்கப் பெறுவன், ஆன்மார்த்தலிங்கம் குருமுகமாகப் பெறப்பெற்று ஒருவரின் ஆன்மசடேற்றத்துக் காகப் பூசிக்கப் பெறுவது. இஷ்டலிங்கம் எனவும் பெயர் பெறுவது. அவரின் ஆயுன் முடிவில் நீரிலிடப் பெறுவது,

என்றேல் பரிபக்குவமுள்ள சீடரிடம் ஒப்புவிக்கப் பெறுவது. பரார்த்தவிங்கம் ஊரவர், நூட்டவர், உலகத்தவர் பொருட் டுதி திருக்கோயிலிற் பூசிக்கப் பெறுவது. ஆதிமுலம் எனப் பெயர் பெற்ற கர்ப்பக்கிருக்கத்தில் பிரதிஷ்டை செய்யப் பெற்றவிங்கம் சூக்குமலிங்கம் எனப்பெறும். எதிரில் கொடி மரத்தடியில் உள்ள பலிபீடம் பத்திரவிங்கம் எனப்பெறும் திருக்கோயிலில் நீண்டுபர்ந்த விமானம் தூலவிங்கம் எனப் பெயர்பெறும். பிற்காலத்தில் உயர்ந்த கோபுரம் தூலவிங்கம் என வழங்கப் பெறுகிறது.

பதி, பசு, பாசம் என்னும் முப்பொருள்களையும் சைவ சித்தாந்த நெறியில் ஆலயத்தில் வைத்து விளக்கும் திருமூல நாயனர் தமது இருமந்திரத்தில் கூறியவை கருதற்பாலன். திருக்கோயிலின் மூலத்தானத்துள்ள சிவலிங்கம் அருளுடன் கூடிய சிவலிங்கமாக அங்குள்ள இடபம் பகவாகும் அருகே பின்னரமைந்த பலிபீடம் பாசமாகும்

ஆயபதிதான் அருட் சிவலிங்கமாக
ஆயபசவும் அடலே ரெண் நிற்கும்
ஆயபலி பீடமாகுநற் பாசமாக
ஆய அரநிலை யாய்ந்து கொள்வார்கட்டகே.

சிவாலயத்தைப் பற்றி மேலும் செம்மையாக அறிந்து கொள்வதற்குத் திருமூலர் கூறும் பாடவில் தூலகுக்கும் பத்திரவிங்கங்களை விரிவாக விளக்கியுள்ளார்.

தூய விமானமுந் தூலம் தாகுமால்
ஆய சதாசிவ மாகுநற் சூக்குமாக
ஆய பலிபீடம் பத்திர விங்கமாக
ஆய அரநிலை யாய்ந்து கொள்வார்கட்டகே.

கிருவாலங்களைக் கடந்தால் முத்த திருப்பதிகங்களின் நுண்பொருள்

திரு. வெ. கா. சிவப்பிரகாசம் அவர்கள்
எம். ஏ[கல்வி]; எம். எ[தமிழ்]
யா | அதினர் ஆசிரியர் என்லாரி, கோப்பாய்.

கிருவாலங்களைக் கடந்தால் முத்த திருப்பதிகங்களின் நுண்பொருள்

பதிக மரபு

சிவப்பிரானைத் துதித்து மூவர்முதலிகள் பாடிய பாகரங்களில் 796 திருப்பதிகங்கள் முதலேமுதிருமுறைகளில் உள்ளன. இவற்றைத் ‘தேவாரம்’ என்று கூறல் இக்கால வழக்கு. சமயகுரவர்களில் மற்றெலூங்கு வராஜ மனிலாசார் பாடிய திருவாசகத்தில் ‘பத்து’ என்றும் ‘பதிகம்’ என்றும் பெயர் பெறும் பாகரத்தொகுதிகள் பலவுள்ளன. எனினும் அவற்றைத் தேவாரம் என்னுமை திருவாசகப் பிரீவுகள் என்று ஏதுவுடையதைமரபு. இவ்வாறு பதிகமுறையிற் சிவப்பிரானைப் பரவும் மரபைச் சமயகுரவர்களுக்கு முன்னர் தமிழிற் பேணியவர் காரைக்காலம்மையார். ஐங்குறுநாறு, பதிற்றுப்பத்து என்னும் சங்கநால்களில் அகம்புறம் என்னும் பொருள் பற்றிய பத்து என்னும் பிரீவுகள் உள்ளன. சங்கவிலக்கியங்களிற் காணப்படும் ‘பத்து’ என்னும் இப்பிரீவுமுறை சமயச் சார்பற்றது. இதைச் சமயச்சார்புள்ள பத்து அல்லது பதிகமாக மாற்றியவர்களிற் காரைக்காலம்மையார் தனிச்சிறப்புள்ளவர்.

சிறப்புமிகு திருவாலங்காடு

திருவாலங்காடு ஒருசிறந்த திருத்தலம். மூவர்பாடிய நான்து பதிசங்களாற் சிறப்பிக்கப்பட்டதலம் அது. அதனைப் பண்ணியனார் ஆலங்காடு, பழனிமேய ஆலங்காடு என மூவர் திருப்பதிகங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. இங்கே எழுந்தருளிய இறைவன் ‘தோத்திரமும் சாத்திரமும் ஆனார் தாமே’ என்பர் அப்பர். அவ்விரைவன் ஊர்த்துவதான்டவர், தேவர்சிங்கப் பெருமான் எனப்படுவர். இத்தலத்தின் ஓதலி வண்டார்குழலி எனப்படுவர். இத்தகைய சிறப்புமிகு திருவாலங்காட்டின் மீது மூவர்க்கு முன்னர் வாழ்ந்த காரைக்காலம்மையார் இரு திருப்பதிகங்கள் பாடிச்சிறப்பித்துள்ளார். அம்மையார் பாடிய இப்பாகரத்தொகுதிகள் இரண்டையும் ‘செந்தமிழ் பத்து’, ‘பாடல் பத்து’ என்றே அவற்றின் கடைகாப்புப்பாட்கள் குறிப்பிடுகின்றன. ஆயினும் அவை இன்று முத்த திருப்பதிகங்கள் என்னும் பெயரிற் பதிமேராத்

திருமுடையில் இடம் பெற்றுள்ளது. மனிவாசகரின் திருவாசத்தில் இதே போலத் தில்லைமீது பாடப்பட்ட கோயில் மூத்த திருப்பதிகம் என்னும் பிரிவு ஒன்றுள்ளமை இங்கே ஒப்புநேரக்கில் நினைவுகர்த்த வரியது.

11

முத்திருப்பதிகம்: விளக்கம்

காரைக்காலம்மையாரின் இப்பாகரத் தொகுதிகள் இரண்டை யும் வறிதே திருப்பதிகங்கள் என்னால் அடைமொழி சேர்த்து மூத்த திருப்பதிகங்கள் என்று கூறுவதன் காரணம் சித்தித்தற்குரியது. சிவ பெருமானின் முதல் திருக்குமாரர் ஆகிய பின்னொயார் ‘முத்தபிள்ளையார்’ ‘முத்தநாயகனர்’ எனப் பதினேராந் திருமுறைப்பனுவள்களிற் சிறப்பிக்கப்படுகிறார். அவ்வாறே தமிழிலுள்ள திருப்பதிகங்களிற் காலத் தால் முத்தவை என்ற காரணம்பற்றி அம்மையாரின் பதிகங்கள் முத்த திருப்பதிகங்கள் எனப்பட்டன என்று விளக்கலாம். எனினும் இது அனைவரும் ஏற்கத்தக்க சிறத்த விளக்கம் ஆகாது. முத்தன், முப்பு என்பன தலையை, முதிர்தல், முதுணர்தல் என்பவற்றைக் குறிக்கும். எனவே, முத்த திருப்பதிகம் என்பது, அறிவு முதிர்ச்சி அல்லது ஞானம் தகும் தலைமௌசான்ற பதிகம் என்று கூறல் சாலப்பொருந்தும். இங்கு முத்த திருப்பதிகங்களிற் காணப்படும் ஞானவெளிப்பாட்டைச் சுற்றுச் சித்திப்போம்.

சந்தரிப்பம்

காரைக்காற் புனிதவதி பேய்வடிவத்தில் திருக்கயிலை அடைந்து விவரிரான் அருளிய ‘அ ம் மை’ என்னும் சிறப்புப்பெயரைப்பெற்று, தொண்டைநாட்டுத் திருவாலங்காட்டில் இறைவன் ஆடும் திருக்கூத்தக் கண்ணாரக்கண்டு வாயாராய்பாடும் அருள்வாழ்வைப் பெற்றார். இப்பேற்றின் பயனாகக் ‘தீதம்பாடும் அம்மை’ ஆனதும் அவர் முதலிற் பாடியது. ‘கொங்கைதிரங்கி’ எனத்தொடங்கும் முத்த திருப்பதிகம், இறைவன் திருக்கூத்தை வணங்கும் பேரங்கு சிளர்ந்தோங்க அடுத்து அவர் பாடியது ‘எட்டி இலங்கி’ என்னும் முத்த திருப்பதிகம். இவை பதினேராந் திருமுறையிற் சிவநாயகரின் திருமுகப் பாகரத்தை அடுத்து வைக்கப்பட்டிருத்தல் அவற்றின் தகுதிக்கிறப்பைக் குறிக்கின்றது.

பொதுப் பொருள்

காரைக்காலம்மையாரின் முத்த திருப்பதிகங்கள் இரண்டிலும் பதினேராம் பாடல்கள் சிவகதித்தகும் இன்பப்பேறு, பாவநாசம் என்னும் பயன்களைக்கறும் கடைகாப்பாய் அமைய. ஏனைய பாகரங்கள் யாவும் சிவநடனங்களில் ஒன்றான் ஊர்த்துவநடனத்தைச் சிறப்பித்துப் பாடு கிட்டின. இப்பதிகங்கள் கூறும் பொதுப்பொருளான ஊர்த்துவநடனத் தின் கூறுகளான அரங்கவருணனை, கூத்தாடுபவர் தோற்றம், கூத்தாடும் முறை, பல்லியப்பகைப்புலம், கூத்துதிகழும் காலம், கூத்தின்

விளைவுகள் என்பனயற்றிய விபரங்கள் பாகுஷங்களில் விரலிக்காணப் படுகின்றன.

ஹரித்துவ வருணனை

பரமன் ஆடும் ஊர்த்துவநடனத்தின் அரங்கு ஆலங்காட்டு சமக்காடாகும். அதுவே பின்தகீசுடரும், பேய்கள் அலறும், ஆண்டலை பாடும், ஆந்தைலூம், குறுநரி சோறுதின்னும் கடுகாடாம்; பரமனின் சன்னியிடமும் அதுவே ஆகும். இத்தகைய அரங்கில் ஆடும் விமலன் வெண்டலையும் பிரையும் அணிந்து, மாங்தோலும், புலித்தோலும் தரித்து, மிளிர்ச்சைகள் தாழப் பித்த வேடத்திற் காட்சியளிக்கிறார், பித்தர் போலக்காட்சித்தரும் பரமனின் நடனத்திற்கை நன்றாக எடுத்துக் காட்டுகிறது அவரின் கூத்தாலும்முறை. அவர் மண்டலம் நின்றங்கே ‘உள்ளாளம்’ இடுகிறார்; எடுத்தபாதம் அண்டமுற நிமிர்ந்து ஆடுகிறார். அவர் அனல் கையேந்தி வட்டணை இட்டு நட்டம் ஆடும்போது கழலொலியும் சிலங்பொலியும் கலந்தார்க்கின்றன. அரவப்படியங்கள் ஆடும்போது பஸ்லியம் இயம்புகின்றன. அமரர் முறைவழியுலாமல் முழங்கும் முழவிளைசை திசையெட்டும் கதுவுகின்றது. அவர்களுக்குப் போட்டியாகப் பேய்களும் முழவும் கொட்டுகின்றன. நரிகள் யாழி சைக்கின்றன. குடமுழாவும், மொந்தையும், துந்துபியும், விணையும், பிறவும் ஒவிக்கின்றன. கூளிகள் பாடுகின்றன. எங்கும் ஏழிசைநாதங்கள் மிதக்கின்றன. அரன்ஆடும் இத்திருக்குத்து அந்திவேளாயில் நிகழுகின்றது. அதனை மலையாண்மகள் மருண்டு நோக்குகின்றன, இத்தகைய அந்தித்ருத்தம் அல்லது அந்திமாநடம் காரணமாகக் காடும் கடலும், மலையும் மண்ணும் சமலுகின்றன. அம்மட்டோ! அரன் அனல் கையேந்தி ஆட ஆகமும் குளிர்கின்றது.

III

காரைக்காலம்மையார் இவ்வாறு பலபட வருணிக்கும் ஊர்த்துவநடனத்தின் பொருள் என்ன? அவரின் பக்குவஞானம் இப்பதிகங்களில் எவ்வாறு வெளிப்படுகிறது? இவற்றைச் சிந்திப்போம்.

சற்காரியவாதம்

சிவநடனங்களில் தில்லைக்கூத்து பதியின் ஜந்தோழில் முறையை வை விளக்குகின்றது. இதன்நுட்பத்தை நடராசவழிவத்தின் அமைப்பிலும், ‘தோற்றந் துடியதனில்’ என்னும் மெய்கண்டசாத்திர உண்மையிளக்கப் பாடவிலும் தெளிவாகப்படுகிறது கொள்ளலாம். ஆயின் சில பிரான் அனல் கையேந்தி சமக்காட்டில் ஆடும் ஊர்த்துவநடனங்க் பதியின் ஜந்தோழில்களில் அழித்தல் என்னும் ஒருதொழிலின் நுட்பத்தை மட்டும் விளக்குகின்றது. அழித்தல் என்றால் ‘இவலாமற் செய்தல்’ என்று பொருள் கொள்ளல் ஆவாது; பிறவியினோப்பைத்தணிக்கும் நோக்குடன் இறைவன் புரியும் ‘ஒடுக்கமே’ அதன் மெய்ப்பொருள், இல்லது தோன்றுது; உள்ளது அழியாது என்னும் உண்மையே அழித்தல்

எனிபதன் அடிப்படை, சைவசித்தாந்திகள் கூறும் சற்காரிய வாதம் என்னும் இவ்வடிப்படையுண்மையே ஆலங்காட்டு ஊர்த்துவந்தனத் தின் பொருள். நியாயகைசேஷ்டகரின் அசற்காரிய வாதத்திற்குக் காங்கியரின் சற்காரிய வாதத்திற்கும் இடையே கருத்துமோதல் நிகழ்ந்த இ. பி. ஐந்தாம் நூற்றுண்டை அடுத்த வாழ்ந்த அம்மையாரின் இப்பதிகங்கள் சற்காரியவாதத்தை விளக்கிக் கைவசித்தாந்தத்தின் சித்தணிமுலமாய் விளங்குகின்றன.

ஒடுக்கமும் தோற்றமுங்

சாத்திரநூற் பாடங்கள் கூறும் சற்காரியவாத நுண்பொருளைத் தோத்திரநூற் பாடங்களான முத்த திருப்பதிகப் பாகரங்கள் காட்சிப் பொருள்முறையில் விளக்குகின்றன. ஜஸ்டிமுடிலில் எல்லாம் அழிந்து உலகு கடுகாடுபோலக் காட்சியளிக்கும் ஒடுக்கநிலையில் அழி விண் நிலையின்குபவர் பதியாகிய பரம்பொருளே, மீண்டும் பகடப்பு நிலையும் உலகு இயங்கவும் பதியே காரணம். அவளன்றி ஓரணுவும் அசையாது. ஆனால் அவன் அசைய உலகம்யாவும் சுழலும்; இயங்கும். ஒடுக்கத்திற்கும் தோற்றத்திற்கும் காரணமான அருளாட்டமே ஆலங்காட்டு அப்பனின் ஊர்த்துவந்தனம்.

உந்துசக்தி

உலகமக்களுக்கு ஆலங்காடு அச்சம் தகும் ஈமக்காடாக, இன்னல் நிறைந்த இடமாகத் தோன்றலாம். ஆனால் கயிலைநாயகனின் அழினாக்குப் பாத்திரமான சீதம் பாடும் அம்மைக்கு அது மன்னுக்கக் கயிலையாத்தான் தோன்றும். இதுவே அவர், ‘எங்கள் அப்பன் இடம் திருவாவங்காடே’ என்று பாட உந்துசக்தியானது போலும்.

திருக்கயிலையில் மலைமகள் உழைக்கு ‘இவள் நம்மைப் பேணும் அம்மை’ என்று அன்போடு கூறியிருளிய அரணை, ‘அப்பா’ என்றைழுத்த வேலையிலே அம்மையாரின் அன்புள்ளத்திற் பக்குவனானம் முதிர்த்து வளிந்துவிட்டது. இந்நிலையிற் பிறந்த அற்புத்த திருவந்தா தீயிற் குமிழியிடும் ஞானப்பெருக்கின் சில துளிகளே முத்திருப்பதிகங்களிலும் பாகாய்த்திரண்டுள்ளன. சிறப்பாக,

‘இறைவனே எவ்வுயிரும் தோற்றுவிப்பான் தோற்றி
இறைவனே ஈண்டிறக்கஞ் செய்வான் - இறைவனே
எந்தாய் என்றிருங்கும் எங்கள்மேல் வெந்துயரும்
வந்தால் அதுமாற்று வான்’

[அற்புத்திருவந்தாதி செ; 5]

என்னும் பாடல் கூறும் சற்காரியவாத விளக்கமே முத்திருப்பதிகங்களின் தோத்திர நுண்பொருளாகின்றன,

தாழ்வுறுந் தன்மையோடு..

சிவஞானதுரத்தரர், இளம் சௌவப்புலவர்,
திரு. எஸ். எஸ். ஸ்ரீதயாளன் B. A. (Cey) அவர்கள்
(யா / மாணிப்பாய் மெமோறியல் ஆங்கில பாடசாலை)

ஜம்புல இஷபம் நல்கும் அரசபோக வாழ்வாகிய
முதலமைச்சர் பதவியிலிருந்து அரசியலிலே சிறந்து விளங்
கிய திருவாதலூராக்கு, திருப்பெருந்தறையிலே குருந்தமர
நிழலிலே பரமசிவன் குருமுர்த்தியாய் வந்து சின்முத்திரை
காட்டி சிவஞானபோதம் செய்து ஆட்சொன்னுகிறார்.
பெருங்கருணைவாருத்தியின், என்னுதற் கெட்டா எழிலார்
கழல் இறைஞ்சி, ஆனந்தமாய் கசிந்து உருகி பக்தியால்
பாடல் செய்யத் தலைப்பட்டார் வாதலூர். என்பு நெக்கு
நெக்குருகி அன்பெனும் ஆறு கரையது புரள மெய்தானஞ்சிபி
விதிரவிதிர்த்து கைதான் தலைவைத்து கண்ணீர் ததுப்ப
வெதும்பி அழுதார். பதவியை உதறித் தள்ளினார். இறை
வன் இணையடியைப் போற்றுதலே பிறவியை அழிக்கும்
மஞ்சுந்தாமெனக கண்டார். வேண்டேன் புகழ் வேண்டேன்,
வேண்டேன் செல்வம்; மன்னும் விண்னும் வேண்டேன்;
பிறப்பிறப்புச் சிவம் வேண்டார்தமை நானும் திண்டேன்;
என்று உறுதி பூண்டார். நாயான தம்மைத் தானேவந்து
தலையளித்தாட் கொண்ட வான்வார் கழலை நன் றி கூர
நினைத்து திருமுறை செய்யத் தலைப்பட்டார். தன் சிறுமை
யையும் தன் ஆண்டானது பெருமையையும் ஒப் பிட்டு
உணர்ந்து பயன்டைதலையே குறிக்கோளாகக் கொண்டார்.

இறைவனின் இன்னருளைப்பெற “அழுதுவேயன்றி மன்
றென் செய்கேன் பொன்னம்பலத்தரசே!” என்று வேண்டி
யவர், “யானே பொய் என் நெஞ்சும் பொய், என் அண்பும்
பொய், ஆனால் வினையேன் அழுதால் உண்ணைப் பெறலாமே”
என்று ஒரு மார்க்கமும் கண்டு எமக்கும் அழுகையின் மகத
துவத்தைக் காட்டியும் விட்டார் அடிகளார். அழுதமுது,
பழுதிலாத சொன்மனியினைப் பக்தியேடு அலங்கல் செய்து

சாத்திய அன்பகுக்கு அந்த ஜயராம் இறைவரே வழுவாத பேர் “மாணிக்கவாசகர்” என்று இட்டார் என, இதனைச் சட்டுவார் பரஞ்சோதிமுனிவர்.

“யாழ்வெனும் மையல்விட்டு வறுமையாக் சிறுமை தப்பி தாழ்வுறும் தன்மையோடு .....” என்று சைவசித்தாந்த சாத்திரமாக் சிவஞானசித்தியர் போற்றும் தாழ்வணர்ச்சி சைவவாழ்வுக்கு எத்துணை அவசியமின்பதை மணிவாசகர் டத்தன்றி வேறு யாவரிடத்துத்தான் தெற்றனக் காணலியலும்.

“யாவர்க்கு மேலாம் அளவிலாக் கிருட்டயோன்
யாவர்க்குங் கீழாம் அடியேன் - யாவருங்
பெற்றறியா இன்பத்துள் வைத்தாய்க்கெள் எங்பெருமாள்
பற்றறியேன் செய்யுக் வகை”

என்று பேசவார் மணிவாசகர் பெருமான். இறைவனை எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு தூரம் ஏத்தியும், ஏற்றியும் போற்றி ஒரே அவ்வளவுக்கு அவ்வளவு தூரம் தன்னைத் தாழ்த்தியும், தூற்றியும் நினைந்து வாழ்ந்து, பேசிய நிலையிலே மனி வாசகரை நாம் திருவாசகத்தில் எங்கணுமே தரிசிக்கிறோம்.

மணிவாசகருடைய சைவ வாழ்விலே அவர் இளமை ஊர்ச்சி; பிற்காலம் என வகுத்துப் பார்க்கும் போது தான் கூட வாழ்வெனும் மையல்விட்டு வறுமையாக் சிறுமை தப்பி தாழ்வுறுந் தன்மையோடு இருந்த நிலையிலே அவர் சிவ சாயுச்சிப்பெறே அடைந்தமையை நாம் காணுகிறோம் - தாழ் வளர்ச்சி - சைவசித்தாத்தத்தின் உயிர்நாடி:- தாழ்வுணர்வு டன் பக்கி செய்தால், அழுதால் அவனைப் பெறலாம் என மூர்க்கம் கண்டவர் தன்னைத் தாழ்த்துங் வகை தேடினார்.

தம்மை மனிதனில் கொடியவன் என்றார், கடையவன் என்றார். பகுத்தறிய முடியாத விலங்கு என்றார்; விலங்கிலும் இழிந்த நாயனையவன் என்றார்; பின் தாழும் நாயே என்றார். இதுவும் போதவில்லை அவறுக்கு. தாழ்மையின் எல்லைக்கே வந்துவிடுகிறார். அடிநாயேன், புழுநாயேன், புலையநாயேன், கடைநாயேன் என்றெந்தெலாம் அந்த நாயினும் கேடான ஒன்றுக் காதலூர் அடிகள் தம்மைத் தாழ்த்தி விடுகிறார்.

ஜிம்பத்தொகு அருட்பாடற்தொகுப்பு . பதிகங்களுக்காக 658 பெரியதும் சிறியதுமான அருட்பாட்டுக்களையடக்கிய திருவாசகப் பனுவலிலே மணிவாசகப் பெருமஸன் மொத்தம் எழுபது இடங்களிலே நாய் என்று கையாண்டிருக்கின்றன. அறுபத்தேழிடங்களிலே தமிழ்மையே நாயேன்று குறித்தும் போகின்றார் என்ற செய்திகள் அவர்தம் திருமூறையிலே கண்டு நெகிழுற்பாலது. +

எவ்வெள் தாழ்வுணர்ச்சியோடு, தமிழ்மை பணித்து, தம் சிறுமையை உணர்ந்து சிவவாழ்வு காண்கிறுரோ அவரவர் ஈற்றில் மிகப்பெருமையாக் இடத்தைச் சேர்ந்தின்புறுவர் என்பதற்கு மணிவாசகமுட், மணிவாசகரின் அருள்வாழ்வுமே நல்ல எடுத்துக்கூட்டுக்களாகும்.

+ மணிவாசகர் - “நாயும் தானும்”! ஆசிரியர் எஸ். ஸ்ரீதயாளன் திருமஸில் திருக்கோணமலை இந்து இளைஞர் பேரவை - 1வது மகாநாடு வெளியீடு: 27 - 6 - 76 பார்க்க.

திஸ்லை நடராஜப் பெருமான் அடியார்களுக்கு எளியன்,

சேக்கிழாரடிகள் பெரிய புராணம் பாடுவதற்கும் ‘உலகெலாகு’ என்று அடியெடுத்துக் கொடுத்தார்.

சேரமான் தோழராகப் பெறுக பொருட்டு சிவபூசையில் கேட்கும் சிலம்பொலியைச் சுற்றுத் தாழ்த்திக் கேட்கும்படி செய்தார்.

சேந்தனர் வீட்டில் கூழுண்டு, அந்தக் கூழை மறுநாள் தம் திருமேனியிற் காட்டி அவர் பெருமையை வெளிப்படுத்தினார்.

உமாபதிஸிவாச்சாரியரின் ‘சௌமுக்கவி’ கேட்டு இன்புற்று கொடிக்கம்பத்தில் தானுகவே கொடியை ஏற்செய்தார்.

சேக்கிழார் காட்டும்

ஞானத்தின் திருவரு

முத்தமிழ்மனி

வித்துவான் க. முருகேசன் அவர்கள்
(சொழும்பு ஈஹிராக் கல்லூரி முன்னான் விரிவுரையாளர்)

உலகில் இருவர் தெய்வப்புவர்கள் உளர். ஒருவர் சேக்கிழார் மற்றவர் திருவள்ளுவர். குரியன் புறப்பொருளோக் காட்டுவான், கவிஞர்ன் அப்பொருளோக் காட்டுபவன். குரியன் புறவிருளைப் போக்குவான் ஆனால், கவிஞரேனு அகவிருளைப் போக்குவான் உள்ளத்தில் உள்ளத்தைக் காட்டும் புலவர்களுள் சிறந்தவர் சேக்கிழார். இவர் திருத்தொண்டர் களின் உள்ளத்தைத் தெரிந்து பாடியதே அச்சிறப்பிற்குக் காரணமாம். இவர் நாயன்மாரின் உள்ளத்தைத் தெரிந்து கொள்ளும் விசாலமான உள்ளம் படைத்தவர். நல்லதோர் நந்தவளத்தில் மலர்கள் மணம் வீசுவதைத் தேர்ந்தறியும் வண்டு போல தொண்டர்களாகிய மனிலை உள்ள தேஜீன உண்டவண்டு சேக்கிழார். இவர் காலத்தில் போர்த்துக்கீல அதனால் அங்கு அமைதி நிலவியது அப்பொது சேக்கிழார் எல்லா இடமும் சென்று பார்த்து நாயன்மார்களைப்பற்றிச் சேகரித்த பொகுளோக் கொண்டுவர்த்து புராணமாத தந்தார். இதற்குத் தொண்டர் புராணம் என்றும் பெயர் உண்டு. இந்நால் 72 பேருடைய வரலாறு களோக் கூறுகின்றது. 63 தொடையடியார்களும் 9 தனி அடியார்களும் இதில் அடங்குவர். இது செயற்குருஞ்செயல்களோச் செய்த பெரியவர்களின் வரலாற்றைக் கூறுவதால் பெரியபுராணம் என்ற சொய்கிறப்பெற்றது. இவ்வடியார்கள் இறைவனைவிடப் பெரியவர்கள் என்கிறார் ஒன்னப்பிராட்டியார். “பெரிது பெரிது ..... இறவு ரோதொண்டர் உள்ளத்தடக்கம்” தொண்டர்தம் பெருமை சொல்லவும் பெரிதே என்பது அச்செய்யுள்.

இத்தொண்டர்களில் வயதிற்கிறியவரும் அறிவிற் பெரியவருமாய் விளங்கியவர்தான் திருஞானசம்பந்தர். திரு என்பதற்கு கண்டாரால் விரும்பப்படும் தன்மை என்றுபொருள். ஞானம்:- இது மூவகைப்படும்.

1. பதிஞானம்:- இது கடவுளைப்பற்றி அறிவது
2. பகஞானம்:- இது ஆன்மாவைப்பற்றி அறிவது
3. பாசஞானம்:- இது உலகியல் பற்றி அறிவது; எனவே இம்முன்று ஞானமும் கைவசப்பெற்றவர் என்பதுச் சம்:- நல்ல,

பந்தர்:- உணவுடையவர் என்பது பொருள்; இவர் அவதரித்தலத் தைப் பற்றிக் கூறும்போது சேக்கிழார் சிதவளவுயற்புகளி என்கிறார் இதற்குப்பல பெயர்கள்உள். அவற்றுள் ஒன்று பிரமபுரம் என்பது இங்கேதான் இந்திரன் மூங்கிலாக நின்றுதலும் செய்ததாகச் சொல்லப் படுகிறது. இத்தலத்தில் சிவபாதவிருத்தாருக்கும், பகவதியாருக்கும் மகவாக அவதரித்தவர்தான் சம்பந்தர்: சாருப முத்திபெற்ற முருகனே சம்பந்தராக அவதரித்தார் என்கிறார் அருணசிரிநாதர். அதனால் சம்பந்தருக்கு அபரசுப்பிரயணியர் என்றும் ஒரு பெயருண்டு.

இவர் தமது முன்றுவது வயதிலே தன்தத்தையாருடன் நீராடச் சென்ற பொழுது இவர் குளக்க்கரையில் தின்று அழுதார் என்பதைச் சேக்கிழார் அவர்களே “வேதநெறி தழைத்தோங்க மிகுசைவத்துறை விளங்கப் பூதபரம்பரைபொலிய புனிதவாய் மலர்ந்தழுதார்” என்கிறார் மாணிக்கவாசகர் ‘அழுதால் உன்னைப் பெறலாமே’ என்றார் அதனால் இவரும் இறைவனை அடையத்தான் அழுதாரா? இல்லை பின்எதற்காக அழுதிருப்பார்? பின்னோக்கி பிரந்தவுடன் அழுகின்றன. அது அழாவிட்டால் மற்றையோர் அழுவதை நாம் காணலாம் எனவே மனித வாழ்க்கை அழுகையில் ஆரம்பித்து அழுகையில் முடிவுடைகிறது என்பதைனைப் புலப்படுத்தத்தான் அழுதவரா இல்லை! வேதநெறி தழைத்தோங்கவேண்டும், மிகுசைவத் துரைவிளங்கவேண்டும், பூதபரம்பரைபொலியவேண்டும் என்று அழுதாகச் சேக்கிழார் கூறுகின்றார். அழுகை இரண்டுவகைப்படும் ஒன்று தனக்கென அழுவது மற்றது பிறர் நலம் கருதி அழுவது, இவற்றுள் பின்னே கூறப்பட்டதாகிய பிறர் நலம் கருதி உலகம் உய்யும் பொருட்டே அழுதார். இவர் எப்படி அழுதார் என்பதைச் சேக்கிழார்.

கண்மலர்கள் நீர்த்தும்பக் கைமலர் களாற் பிசைந்து வண்ணமலர்க் கெங்கனிவாய் மனியதரம் புடைதுடிப்ப எண்ணையில் மறை ஓலிபெருக எவ்வுயிருங் குது கலிப்ப புண்ணியக் கண்றனையவர் தாம் பொருமி அழுதருளினார்.

அச்சந்தர்ப்பத்தில் இவர் அம்மே அப்பா! என்று அழைத்து அழுதபொழுது பொன்மலை வல்லியும் தானும் பொருவிடை மேல் எழுந்தருளி துணை முலைகள் பொழின்ற மாவடிசில் பொன்வள்ளத் தூட்டென்ன, சிவஞானத்தின் ஊழுதங்குழுத்து உண்டிசில் என்னாட்ட உண்டு அழுகை மாறிய நிலையச் சேக்கிழார்.

சிவனடியே சிதைக்கும் திருப் பெருகு சிவஞானம் பவமதனை அறமாற்றும் பாங்கிலோங்கிய ராணம் உவமையிலாக் கலை ஞானம் உணர்வரிய மெய்ஞானம் தவழுதல்வர் சம்பந்தர் தாம் உணர்ந்தார் அந் நிலையில் என்கிறார். மெய்மேல் கண்துளிபனிப்ப வேறெறங்கும் பார்த்து அழாது திருத்தோணிச் சிரெம் பார்த்து அம்மே அப்பா என்றழுதவராம். ஒரு

வருக்கு என்னீரானது அச்சத்தால் வரும். இவற்கு என்னீர் அச்சத்தால் வந்து எளவாம் தந்தையார் அடித்தமையாம் அவர் நூக்குப் பால் தந்தவர் கள்வன் என்கிறீர் தந்தையார் யார் அக் கள்வன், அவனுக்கு என்ன அடையாளம் கொள் என்ற போது அவர் என் உள்ளம் கவர் கள்வன், என்கிறீர் அதனைப்புலப்படுத்தும் பாட வே அவர் முதலில் பாடிய “தோடுடைய செவியன்” எனத் தொடக்குவது. தாய்க்கு முதலிடம் கொடுப்பதற்காகவே அவர் முதலில் அம்மே என்றும் பின்னர் அப்பா என்றும் அழுதார். அம்மாவுக்கு ஒரைவும் அப்பாவுக்கு ஒரை இரவும் இருப்பது கொண்டு உணரவாக் கூறுமாத்திரமான்றி கோவில்களில் தேர் ஒடும் போது மாதுருபூசை செய்வதும் அதனையே புலப்படுத்தும். சம்பத்தக் குழந்தை, பகுபிப் பரஞாளம், அபரஞாளம் ஆகிய இரண்டும் இறைவனது திருவடிகள் இதற்கு ஆதாரம் “ஞானமே யாப செவடி உடையார்” (பாரதம்) பிராட்டியின் பால் இருஞாளங்களும் சேர்ந்தது அதனைப் பருபிப் பாடியபாடன் இறைவனது அர்த்த நாரீஸ்வர வடிவத்தைக் குறிப்ப நாவுள்ளது. இறைவன் ஆண்மாக்கள் அறியாமலே அவரது ஆன்ம பேதத்தைக் கவர்பவன் அவன்யாரெனில் தோடுடைய செவியன் என்கிறீர் ஆடும் மயிழ் ஓங்காரவடிவம், வினாயகர் ஓங்காரவடிவம் எங்கள் காதும் ஓங்கார வடிவம். காது குத்துவது ஓங்காரத்துக்கு புள்ளியாக அமையும். ஒரு கடவில் 12 கப்பல்கள் இருந்தன அவற்றுள் 4 கப்பல்களின் பாப் நன்றாக விரிந்திருந்தன. காற்று இயன் பாக வீசுகிறது. அந்த நான்கு கப்பல்களும் வேகமாக கடவில் மிதந்து சென்றன. மற்றைய எட்டும் காற்றே ஒழிபு! காற்றே ஒழிக! என ஆரவாரித்தன. இது போலத்தான் ஆண்மாக்களாகிய கப்பலின் உள்ளமாகிய பாப் விரிந்து பரந்து இருந்தால் இறைவன் திருவருளாகிய காற்றுப்பட்டு ஆண்மாவாகிய கப்பல் அசையும். குறுகிய உள்ளத்தை யுடைய ஆண்மா இறைவடிவை அடையாது. ஞானத்துக்கு அடையாளம் பிறர்படும் துண்பத்தைக் கணாவது. அதற்கு சாட்சி சம்பந்தர். கணவனை இழந்து அழுகின்ற மரிசிலியின் கவலையைப் போக்கினார். திருமருகவில் பாம்பு கடித்திறந்து வளரிகள்மகள் தலைமைத்துண்ணுடன் போய் மடத்திலிதுத்தபோது பாம்பு திண்டு இறந்தான். ஐந்து நாட்களாக நடந்துவந்தோம் அவராத்திண்ட நான் அஞ்சிநின்றேன் பாம்பு திண்டு இறந்தார் என்று அவள்முறையிட்ட போது அவளை உயிர் பெற்றெழுச் செய்து அவர்களைக் கணவன் மகையி ஆக்கிவைத்தார் சம்பந்தர்.

தெய்வங்களுள்ளும் மக்களுள்ளும் சிறந்தலுண்ணங்களால் மேம்பட்டவர்களைக் கூட்டுவதைவருணித்தார் பெரும்புலவர் இயல் பாம் அந்தெற்றின்று பாடியவர் சேக்கிழார் ஞானமைப்பந்தரை மங்கயற்கர சியாகும் குலச்சிவை நாயகனாகும் நரிசிக்குங்கால் அண்ணார் கட்டுலனுக்கு சம்பந்தி ஞானத்தின் திருவுருமதியினவாகக் காணப்பட்டார் என்கிறீர்.

“ஊட்டாதன வெல்லாங் காட்டி....”

திரு. நடராசா கணேசமுரித்து அவர்கள்

(யூர் தேசிக வணிகத் தகுதித் தேர்வு
தொழில் நுட்பக் கல்லூரி, யாழ்ப்பாணம்)

திருவாசகம் என்ற சொற்றெருடர், அழகிய மொழியென்று பொருள்படும். அதாவது வீடு விரும்புவாரது உள்ளத்தைத் தெரும் பேரழகுடைய அருட்பாடல்களாகிய நூல் என்பதாகும்.

மணிவாசகரின் திருவாசகத்தில் அருட்பத்திலே ‘திருப்பெருந்துறையில் நிறைமலர்க் குருந்த மேவியசீர்’ என்றமையால் அவருக்குத் திருப்பெருந்துறையில் குருந்தமரத்தடியில் இறைவன் அருள் புரிந்துவ ஜென்பது தெளிவு.

இறைவன் அந்தண்ணலுக் கூண்டருளியதும், குதிரைச் சேவகனுப் மதுரைப் பெருந்மாதகரில் எழுந்தருளியதும், பாள்ளடிய னுக்குப் பரிமா வீற்றதும், நரியைப் பரியாக்கிய நன்மையும், அடிய வர்காகப் பாங்காய் மன்கமந்தருளிய பரிசும், நந்தம்பாடி, உத்தர கோச மங்கை, திருப்பூவணம், பூவலம், திருவிடைமருதார், திமுக்கமு மலம், திமுக்கமுக்குன்றம், தில்லை முதலியசீட்டங்களில் அடிக்கட்கு காட்சி கொடுத்தும் பெருந்துறையில் ஆண்டபோது ‘தில்லையுட் கோலமார்த்து பொதுவினில் வருக’ என அடிக்காய்ப்பணித்ததும் உடன் சென்ற அடிய வர் ஒன்ற ஒன்ற உடன் கலந்தருளியதும், திருவாச் பெருந்துறையிற் கருவார் சோதியிற் ராந்தகளாமும் கீர்த்தித் திருவகவில் குறிப்பிடுகிறோம்.

அடிகள் திருப்பெருந்துறையில் அருளிய பதிகங்களிற்கில் இறைவன் தமக்கு எளிவந்தருள் புரிந்ததை வியப்பதாகும். அச்சோப்பதிகத்தில் இறைவன் தம்மை ‘மும்மலமறுத்து ஆட்கொண்டு வெண்ணீறணிவித் துக் கையலார் மையலிலே தாழ்ந்து விடாதபடி ஓங்காரத்துட் பொரு ஜோயருளி உய்யு நெறிகாட்டிச் சிவமாக்கி தீ் தன் மூலே சேரும் வன்னம் பணித்துவை கூறுகின்றார், சென்னிப்பத்தினுள் மூவராலு ஷ்ரியப்படாத் திருப்பெருந்துறை நாயகன் தனது சேவடியைத் தமது சென்னியிற் குட்டித் தமதுள்ளத்தைக் கவர்ந்ததை அடிகள் இயம்பிய தோடு, பக்தர்கள் இறைவன் திருவழியையடைந்து பாசம் திரப்பெற பேண்டுமென்று குறிப்பிட்டார்.

அதிசயப் பத்தினுள்ளும், அற்புதப் பத்தினுள்ளும் உலக வாழ்க்கைத் துயரினின்று தம்மை யான்ட அதிசயத்தை அடிகள் விளக்கினர். உயிருண்ணிப் பத்தினுள் தாம்பெற்ற சிவாஸந்தத்தை வியக்கின்றார்.

திருச்சதகத்தில் இறைவனே குருவாக வந்து நேரில் அறிவு நல்கப் பெற்று அறியுங்கரத்தனேயன்றிப் பிறர்பாற்றேட்டு அறியப்படாதான் என்பதை உணர்த்த கேட்டாரும் மறியாதான் என்கிறார் மேலும்

“நாயினுக்குத் தயிசிட்டு நாயி வெற்கே
காட்டா தனவெல்லாங் காட்டிப் பின்னுங்
கேளா தனவெல்லாங் கேட்பித் தென்னை
மீட்டேயும் பிறவாமற் காத்தாட் கொண்டாள்

என்பதன் மூலம் நாயேனுக்கு இருக்கையளித்துச் சிறியனுபிய எண்களுக்குடக் காட்டக் கூடாதனவற்றை யெல்லாங்காண்பித்து மேலும் கேட்கக் கூடாதனவற்றை யெல்லாம் அறிவுறுத்தி மீண்டும் பிறவாதபடி தடுத்து ஆட்கொண்டருளின் என்கிறார்.

இவ்வாறே திரு அம்மாண்யிலும்,

“கேட்டாயோ தோழி கிறிசெய்த வாரெருவன்
திட்டார் மதில்புடைகுழ் தென்னன் பெருந்துறையான்
காட்டா தனவெல்லாங் காட்டிச் சிவங்காட்டித்
தாட்டாமரை காட்டித் தன்கழுணைத் தென் காட்டி
நாட்டார் நஞ்செய்ய நாம்மேலை வீடெய்த
ஆட்டான் கொண்டாண்டவா பாடுதுங்காண் அப்மானுய்”

திருப்பெருந்துறைப் பெருமான் எண்களுக்குக் காட்டத்தகாத அரிய உண்மைகளெல்லாங் காட்டித் தனது திருவுடித் தாமரைகளைக் காணச் சித்துத் தன் அருளாகிய தேனைக் காணப்பித்து சிவபரம்பொருளைக் கண்கை அடிமை கொண்டார் எனக் குறிப்பிடுகிறார்.

இவ்வாறு மணிவாசகரை இறைவன் ஆட்கொண்ட விதத்தைத் திருவாசத்தில் பல இடங்களிலும் நாம் கண்டின்புறலாம்.

